

Fantastyczne historie

Antyradek

24 września 2017

Spis treści

1	Kontakt bezpośredni	5
2	Na pewno nie jest pan wilkołakiem	13
3	Książdz	19
4	Bitwa na klawiatury	25
5	Uniwersalny tort	33
6	Bankiet w Kuli	47
7	Pałac Kultury na Wulkanie Mazowieckim	73
8	Wypchaj się tym barem mlecznym	75

Rozdział 1

Kontakt bezpośredni

Tematem pracy jest czarno-biały świat. Ziemowit i Psychit lądują na dziwnej, czarno-białej planecie i próbują zrozumieć zastaną cywilizację.

Dźwięki doskonale zsynchronizowanej opery na dwanaście głosów wypełniały przestrzeń kokpitu.

— Dziennik pokładowy, wpis numer... och, jeden. — Psychit uderzał mackami rytmicznie w klawiaturę. — Misja typu kontakt bezpośredni z niezbadaną wcześniej cywilizacją. Uczestniczą potwór Psychit i Ziemianin Ziemowit.

— Urodziłem się na Felicji — poprawił potwora Zimi. — Od ostatniej wizyty na Ziemi nie chcę mieć z nią już nic wspólnego.

— I tak nikt tego nie będzie czytał — odpowiedział Psychit, nie odrywając wzroku z ekranu — ...Felicjanin Ziemowit. Statek typu strzałkowiec piątej generacji, napęd na pręty operowe. Nazwa?

— Jeszcze nie wymyśliłem. Myślisz, że tak prosto nadać imię, gdy przed chwilą dostało się swój własny, ukochany statek? To trzeba przemyśleć — wyjaśnił Ziemowit. — Poza tym jakie to ma teraz znaczenie? Chyba nie wierzysz w te przesady, że latanie nienazwanym statkiem przynosi pecha?

— Nie, ale łatwiej jest później kompletować jego fragmenty, gdy eksploduje. — Psychit wyszczerzył srebrzyste zęby. — Powierzchnia planety jest całkowicie biała. Na razie brak reakcji ze strony mieszkańców. Rozpocynamy podchodzenie. Ziemowit prawdopodobnie znowu połamie wszystkie pręty.

— Nie pisz tego! — oburzył się Zimi i pociągnął tak nieuważnie stery, że jeden z dwunastu prętów rozsypał się z dźwiękiem mordowanej śpiewaczki operowej.

Reszta lądowania odbyła się bez niedogodności, nie licząc złośliwego uśmiešku na paszczy Psychita.

Planeta okazała się przykryta grubą warstwą chmur, światło centralnej gwiazdy rozpraszano się całkowicie i produkowało depresyjny, jesienny dzień. Pod nimi, na powierzchni równie białej, jak niebo, zobaczyli niewielkie skupiska czarnych domków. Ziemowit postanowił postawić swój stateczek na skraju małego miasteczka.

Wszystko na tym świecie było czarno-białe. Biała trawa, kamienie i chodniki kontrastowały z murami z czarnej cegły i mieszkańcami ubranymi we wzorzyste ubiory. Nigdy się jeszcze nie zdarzyło, aby przy kontakcie bezpośrednim nie powstał chaos, a mieszkańcy nie uciekali przed intruzami w popłochu. Odpowiedniki wojska pojawiały się zazwyczaj w przeciągu dwóch kilopulsów. Tym razem wszyscy kontynuowali swoje czynności. Co jakiś czas, niektórzy ukradkiem przyglądali się gościom, ale zaraz wszechobecni policjanci zwracali im uwagę głośno bucząc. Zimi postanowił nazwać ich dyrygentami, bo tak śmiesznie wymachiwali patyczkami.

Mieszkańcy planety nie wyróżniali się niczym szczególnym. Mieli po dwie nogi, kręcone rogi na głowach i cztery ręce. Dość normalne, zważywszy na różnorodność całego wszechświata. Nienormalne natomiast było ich zachowanie. Każdy chodził prosto, jak po linie, ze stałą prędkością lub całkowicie stał w miejscu. Wszystkie czynności mieszkańcy wykonywali grupowo, do taktu.

Co ciekawe, to Zimi i jego statek przyciągali najwięcej spojrzeń, a nie stojąca przy nich kolczasta, pięciometrowa, zębata bestia. Tak się złożyło, że Psychit także był czarny, ze srebrnymi pazurami i kolcami w kształcie wielkich igieł chirurgicznych, widocznie to uchodziło za całkowicie normalne w tym świecie, w przeciwieństwie do wściekle pomarańczowego strzałkowca i ubranego specjalnie pod jego kolor pilota. Ziemowit nieśmiało poprawił kaptur swojej bluzy.

Oprócz dyrygentów z pałeczkami i różnorodnie ubranych obywateli, po miasteczku kręciło się także całe mnóstwo malarzy. Każdy z nich dźwigał dwa wiadra z farbą i biegając po całym mieście malowali na bieżąco wszystkie obtłuczenia, pobrudzenia i szarości świata. Mała grupka nieustraszenie zebrała się obok przybyszów, chyba aby rzucić się na Ziemowita i go „naprawić”, lecz Psychit warknął na nich tak, że uciekli, rozlewając farbę. Jednak jeden, najmniejszy malarz zaraz wrócił i starannie zamalował ślad uciekinierów.

Dwójka dziwaków (a właściwie tylko jeden dziwak) szła środkiem chodnika z równą prędkością, taką jak wszyscy. Zwolnili na chwilę, przechodząc na bok, aby obejrzeć wspaniałą fontannę w centrum. Mała rzeczka wpływała u dołu i wytryskiwała z pomnika na szczycie w nudnobiałe niebo. Być może fontanna uczestniczyła w produkcji tych całych chmur. Gdyby nie rozproszenie światła przez niebo, mieniłyby się zapewne wszystkimi kolorami tęczy.

Wielu mieszkańców, po kolei nabierało z niej wody do wiader i od razu duszkiem wypijało, pod czujnym okiem dyrygentów. Całe szczęście, że woda jest przezroczysta i nie trzeba jej barwić.

Naraz wokoło przybyszów zerwało się wielkie buczenie. Wszyscy dyrygenci skakali wokół, krzycząc coś w niezrozumiałym języku, a z daleka nadbiegała, tym razem chyba prawdziwa policja, z elektrycznymi włóczyniami. Ziemowit sięgnął do pasa po szyfrator, aby zamrozić ich w splocie czasoprzestrzeni, ale potwór nie chciał się bronić. Postanowili więc pokojowo rozwiązać konflikt.

Kłując swoich gości w plecy, policjanci zaprowadzili ich do budynku z kratami w oknach i zamknęli w dużej celi. Na szczęście środek budynku był biały, więc nie było to aż tak depresyjne miejsce, na jakie wyglądało z zewnątrz.

— Ciekawe, co z nami zrobią? Mają tu sąd, będą chcieli się porozumieć jakimś językiem migowym, a może zaraz nas wypuszczą i ugoszczą w pałacu? Zdarzało się to już przecież — Zimi bombardował pytaniami swojego znajomego.

Potwór wzruszył ramionami i wskoczył na łóżko, które zarwało się pod jego ciężarem.

— Demolowanie im mebli na pewno nam nie pomoże — Zimi skarcił Psychita. — Myślę, że nikt ich nie budował, żeby wytrzymywały trzy tony.

— Wypraszam to sobie, nie jestem aż tak wielki. Ważę jedynie dwie i pół tony, a to spora różnica — ryknęło monstrum. — I to ich wina, powinni byli być przygotowani na przyjęcie członków jednej z czołowych organizacji wszechświata. Większość cywilizacji słyszała o nas i zawsze jest gotowa na nasze przyjście.

— Większość cywilizacji słyszała o was tyle, że jesteście morderczymi jaszczuropolodnymi istotami zabijającymi w okrutny sposób całe populacje i jedzącymi małe dzieci — poprawił Zimi, gapiąc się przez okno. — Podobno jest was tyle, że niszcycie sprawnie całe galaktyki. Niezłe legendy jak na dziewiątkę istot na cały wszechświat.

— To Pyrroq zjada chętnie dzieci, nie ja — bronił się. — Poza tym, jak wiesz, zabijanie kogokolwiek jest od ponad osiemdziesięciu gigapulsów, znaczy tych... waszych dwóch tysięcy lat zabronione, zwłaszcza dla nas. Teraz mamy być posłusznymi zwierzątkami i nieść pokój i szczęście. Już raz Niebo ukarało mnie utratą mocy na... em... miesiąc. Straszne przeżycie. Ty jeszcze nie masz mocy, więc co możesz wiedzieć. To tak jakby ci ktoś odciął ogon, skrzydła, wszystkie kończyny i zostawił dryfującego w przestrzeni kosmicznej.

— Mieszkam na Felicji! — Zimi się odwrócił. — My też liczymy czas w pulsach, mam już gdzieś ziemskie lata! Zapamiętaj, że...

Przerwał w połowie zdania, bo trójka policjantów z włóczyniami przyszła i otworzyła kratę, wyprowadzając więźniów. Psychitowi zamknęli na rękach kajdany między pierwszym a drugim kolcem, tak sprawnie, jakby aresztowali istoty z kosmosu regularnie.

Poprowadzili ich do wielkiego pokoju, na środku którego widniała spora konstrukcja. Miała ona wiele igieł, świdrów i harpunów skierowanych do środka, gdzie przymocowana była krata z pasami. Malarze sprawnie zacierali czerwone ślady po ostatnim użyciu urządzenia.

— Śmierć za przejście na nieprawidłową stronę chodnika — zaśmiał się Psychit. — Dość tej zabawy ryknął nisko i zerwał kajdany, jakby były z plasteliny.

Zaraz rzucili się na niego policjanci, ale on podciął im nogi ogonem, w locie łapiąc ich włócznie w rękę i wbił z całej siły w podłogę, jakby chciał pokazać, że mógł równie dobrze w nich.

Popatrzył słodko na przewodniczącego, który ukrywając strach, krzyknął coś niezrozumiałego do podwładnych. Zaraz otworzyli główne drzwi i zaprosili byłych więźniów do wyjścia, jak gdyby nic się przed chwilą nie stało.

— Nie mam pojęcia, co się właśnie wydarzyło, a ty? — zagadnął Zimi wracając w stronę rakiety. — Oczywiście dziękuję za ratunek. Jak zwykle.

— Myślę, że ten świat nie jest jedynie czarno-biały. Jest także czarny i biały nawet u podstaw — Psychit głośno rozmyślał. — Nie ma tu miejsca na szarości, nawet w zachowaniu obywateli. Śmierć, albo wolność, środek chodnika, albo stanie w miejscu. Wypicie całego wiadra wody na raz, albo wzięcie całego ze sobą. Wszyscy robią rzeczy, albo doskonale, albo wcale. Za zejście z linii od razu śmierć.

— Taki perfekcjonizm może powodować dużo dobrego, ale jakoś nie widać po ludziach, żeby byli szczęśliwi. Myślę, że jednak ich system działa gorzej niż lepiej.

— Już nie raz widywaliśmy zniewolone światy. Ale ci mogą zawsze przeskoczyć na inny kolor, zrobić dokładnie odwrotnie, niż robili wcześniej, więc technicznie rzecz biorąc, mają więcej wolności od nas. — Potwór zmrużył ślepie.

— Nasze prawo nakazywałoby naprawić ten system. ALOPP zostało przecież przez was powołane tylko po to, żebyśmy my, ludzie, pomogli wam, potworom nieść dobro, a tutaj nie za dużo go widzę. Ale tym razem może postaraj się nie rozwalić wszystkiego w drobny mak.

— To jedna wielka kolorowanka. Możemy użyć tylu kolorów, ilu chcemy. — Psychit przystanął. — A zaczniemy od przywrócenia twojej rakiety z powrotem do pomarańczowego.

Nieuważnie zostawili statek nieupilnowany, doskonały kąsek dla malarzy.

Ci z największą dokładnością pokryli każdą powierzchnię białą farbą, nawet okna.

— Mój stateczek. Moje dziecko! — Zimi pobiegł do swojego nowego nabytku. — Nawet nie zdążyłem się tobą wystarczająco nacieszyć!

Ziemowit biegał w kółko wokół urządzenia.

— Farba się zmyje, lepiej sprawdź czy... — Przerwał mu krzyk.

Wygląda na to, że malarze aż za bardzo przyłożyli się do swojej pracy. Zajrzeli w każdą dziurkę, w każdy zakamarek. Twardymi pędzlami potłukli wszystkie delikatne, zasilające pręty operowe. Znaczą prawie wszystkie, bo jeden zbił wcześniej Zimi.

Ziemowit pokazał garść niebiesko-białych kryształków.

— Masz zapasowe, prawda? Masz całe dwa zestawy. — Psychit się nie przejął. — W najgorszym razie to wyniosę cię poza atmosferę na rękach, a tam otworzymy przejście do dolnej warstwy.

Dał się słyszeć drugi krzyk. Czarna farba wylała się ze środka, gdy tylko Zimi otworzył właz.

— Ty ostatni wychodziłeś, nie zamknąłeś włazu, prawda? — wysyczał przez zęby. — Chyba czeka cię nieco dłuższy lot do domu na własnych skrzydłach. I będziesz trzymał mnie, statek i pięć ton powietrza w bańkach energii, bo farba zalała grubą warstwą wszystkie ściany i nie mam ochoty siedzieć w środku w czasie podróży. A przedtem jeszcze sam zanurkujesz do środka i wyłowisz dolny klucz.

— Dobrze, popsułem. — Potwór podwinął ogon. — Ale nie mam wystarczającej siły na lot do domu jeszcze rozciągając tak wielkie tarcze. To męczący, wiesz? A gdybym ja kazał ci teraz biec podwójny maraton ze mną na plecach? Zrobiłbyś to bez problemu? My też się męczymy — bronił się. — W dodatku ten system gwiazdny jest na skraju kwadry, podróż dolną warstwą nawet prosto przez środek wszechświata zajęłaby mi kilka kilopulsów. Lepiej wezwij pomoc, Floria z Mojmirą miały zwiedzać sąsiednią galaktykę, na pewno szybciotko tu przylecą swoją latającą szklarnią.

Ziemowit wyjął z kieszeni swój okrągły komunikator, aby wezwać pomoc, ale okazał się on być odłączony od korpusu. Te urządzenia używają małych portali wewnątrz, jak baterii, dzięki czemu mają nieograniczoną moc obliczeniową. Czasami zdarza się, że połączenie się zerwie i zostajemy jedynie z podstawką pod szklaną.

— Skoro i tak spędzimy tu trochę czasu, to równie dobrze moglibyśmy trochę z nimi poeksperymentować — westchnął Psychit, patrząc w stronę fontanny. — Zaczniemy od czegoś prostego.

Złapali więc jednego z obywateli i zmusili do patrzenia na żarowiąstą bluzę Ziemowita. Psychit wypalił laserem ze swojej dłoni dziurę w ziemi i pokazy-

wał mu barwne przekroje skał, oraz jak świeci rozgrzana farba. Obsypywali go niebieskim proszkiem z prętów.

Kosmita nic sobie z tego nie robił. Na każdy kolor zawsze zamykał oczy i siedział w milczeniu. Czy dlatego, że nie chciał, czy dlatego, że się bał, bo za doświadczanie koloru groziło podziurawienie na wylot?

Próbowali podobnie robić z kilkoma innymi istotami. Od buczenia dyrygenta wędły im uszy, najczęściej zainteresowania wykazał jednak malarz, który opryskał wszystko pokazywane farbą.

— Pora na krok ostateczny. Dość mam już tego cackania się — powiedział czarny potwór z białe kropki.

— Nie róbmymy im krzywdy, nie wolno nam! — odpowiedział pomarańczowy człowiek w czarne kropki. — Co zamierzasz wyprodukować swoją mocą?

— Jeśli nie chcą patrzeć na kolory, to zrobimy tak, żeby widzieli je nawet przy zamkniętych oczach

— powiedział, wkładając pazury do fontanny. — Zjedz tę grudkę, to antidotum na to, co się zaraz stanie.

Każdy z potworów ma jakąś podstawową moc. Psychit na przykład potrafi wytworzyć swoim ciałem dowolne lekarstwo, narkotyk, truciznę, czy halucynogen. Na niego samego jednak, jego substancje nigdy nie działają. Nośnikiem tych związków jest czarny smar nazywany potocznie ektoplazmą.

Psychit najeżył się i wypuścił z koleców na rękach czarną substancję, która natychmiast zmieszała się z wodą. Dumny ze swojego dzieła był zaskoczony, że nawet sikawka zaczęła pompować jego ektoplazmę, rozpylając czarne chmury, brudząc nieskazitelnie białe chodniki.

Z wrednym uśmiechem obserwował istoty nabierające czarną wodę do kubłów i pijące ją z trzęsącymi się rękoma i przerażeniem w oczach. Nie odważyliby się zaprotestować, nawet gdyby kazano im pić płynne żelazo.

Potwór i człowiek wygodnie usiedli na końcach strzałek statku i obserwowali rozwój wydarzeń. Pierwsi zareagowali malarze. Pędzlami malowali i tak doskonale białe substancje. Rozlewali gwałtownie farby na siebie nawzajem i wymachiwali pędzlami w powietrzu, chcąc widocznie je także pomalować.

Wkrótce wszyscy obywatele wewnętrznie spanikowali. Chodzili drżącymi krokami, zakrywali oczy, ale nikt nie odważył się zejść z wytyczonych linii. Nikt nie zwolnił, nikt nie wyszedł poza binarność. Pomimo że w ich głowach i przed oczyma tańczyły wszystkie kolory wszechświata wytworzone jednym z najsilniejszych halucynogenów, jakie Psychit potrafi wyprodukować, nikt nie dał tego po sobie poznać.

Wyglądało to śmiesznie, dopóki jedna osoba nie wykluliła sobie oczu i szczęśliwa dalej po omacku nie szła w kolejce środkiem chodnika. Kilkoro po-

zostałych poszło w jej ślady, zanim Psychit nie podbiegł i nie zalepił wszystkim wokoło oczu swoją ektoplazmą oślepiając ich jedynie tymczasowo, żeby nie robili sobie krzywdy.

Środek rozpylony w chmurze podziałał na wszystkich, ale nie chcieli oni reagować na jego efekty. Jedni próbowali pomalować niebo, więc wygląda na to, że wierzyli w widziane kolory. A z kolei ci, którzy wyłupili sobie oczy prawdopodobnie byli świadomi, że wszystko powstaje tylko w ich głowach. Nie mogli wewnętrznie znieść nawet tego.

Ziemowit w milczeniu zastanawiał się, czy nie posunęli się za daleko. Być może wyrządzili nieświadomym istotom, niepotrzebną krzywdę. Chociaż, z drugiej strony, wytwór Psychita niedługo przestanie działać i wszystko wróci do normy. Chodniki zostaną pokryte kolejną warstwą bieli, a fontanna na nowo odmalowana. Statek się weźmie na hol i nie pozostanie tu po nich żaden ślad. Nawet wspomnienia obywateli zostaną szybko wyplewione przez wiecznie wiszący topór śmierci za każde odstępstwo od normy.

A Psychit? On smakował farbę. Ze wszystkich dziwności wszechświata, ta planeta nawet go nie ruszyła. Ziemowit wziął trochę czerni na palec i pomyślał, że sporo musi się jeszcze o życiu nauczyć.

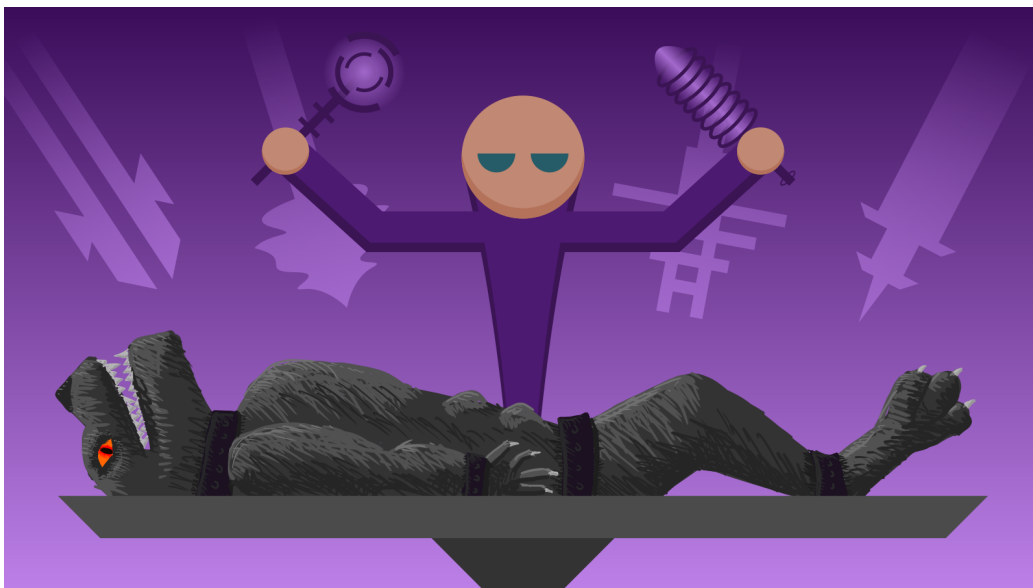
Fuj, obrzydlistwo.

Rozdział 2

Na pewno nie jest pan wilkołakiem

Tematem jest „Mój pierwszy raz”. Opowieść pewnego człowieka, dla którego właśnie mija pierwszy miesiąc, od ugryzienia przez wilkołaka. A może nie przez wilkołaka?

Podobno nie każde ugryzienie wilkołaka naznacza człowieka. Ja jednak wolę dzisiejszej nocy nie ryzykować. Właśnie teraz mija miesiąc od tamtego pamiętnego dnia, rana się już prawie zagoiła, ale blizna zawsze będzie mi przypominać o mojej skazie. Pierwsza pełnia księżyca, tej nocy wszystko się wyjaśni.

Z samego rana spakowałem namiot, trochę jedzenia i wyruszyłem w las,

aby uciec jak najdalej od wioski. Nie mogę narażać jej mieszkańców i rodziny, gdyby okazało się, że jednak jestem... tym czymś.

Rozbiłem namiot pośrodku jeziora, na małej wysepce, do której przypłynąłem kłodą drewna. Mogę mieć tylko nadzieję, że wilkołaka nie utrzyma. Dla bezpieczeństwa, przywiązałem ją łańcuchem, a klucz od kłódki opaliłem w ogniu, aby pozbawić go ludzkiego zapachu i zakopałem pod drzewem.

Zasnąłem, gdy był jeszcze dzień, miałem cichą nadzieję, że rano obudzę się w tej samej pozycji.

I tak się stało, nadal byłem w namiocie. Jednak już po kilku sekundach wiedziałem, że coś było nie tak. Kłoda drewna nadal była przywiązana do brzegu, ale z drugiej strony wyspy. Pod drzewem widniała wykopana pazurami dziura, ale klucz nadal leżał w środku. I moje paznokcie, były jakby dłuższe?

Czy możliwe było, żebym w nocy odwiązał kłodę, popłynął nią na brzeg, a potem wrócił i przywiązał z powrotem? Znacznie ciekawsze było jednak, co robiłem w lesie, polowałem, wyłem? W końcu dzień drogi, to nie tak daleko od wioski... przeszły mnie dreszcze ze strachu. Trzeba wracać. Szybko.

Już z daleka wiedziałem, że wczoraj w nocy jednak tu byłem. Echo gwarnej wioski niesie się przez las, ale tym razem było zupełnie cicho. Nawet ptaki zamilkły, a wiatr ustał.

Tłące się pozostałości słomianych dachów, dopełniały plamy krwi na drodze. Odwracałem wzrok od zmasakrowanych ciał, nie dlatego, że mnie obrzydzały, ale dlatego, że bałem się zobaczyć w nich członków mojej rodziny.

Każda chałupa miała wyważone drzwi, z każdej futryny wiała śmierć. Tak oto cała wioska, w jedną noc, zniknęła z map. Czy za miesiąc jeszcze jedna podzieli jej los?

Jednakże była jedna osoba, która mogła mi pomóc. Przybysz. Nigdy nie opuszczał domu i z pewnością teraz też tego nie zrobił. Pewnego razu przyszedł do naszej wioski, za pomocą dziwnych sztuczek leczył rany, odpędzał wrogów i budował mechanizmy. Zdobył nasze zaufanie i pozwoliliśmy mu osiąść nieopodal.

Wie, że zostałem ugryziony i z pewnością, jak tylko mnie zobaczy, strzeli do mnie jednym ze swoich dziwactw i zada bolesną śmierć. Ale moja śmierć nie pójdzie na marne. Jestem pewien, że zaraz potem pokroi moje truchło na kawałki i stworzy jakąś miksturę, leczącą likantropizm. Może to i lepiej, tacy jak ja powinni być usuwani ze społeczeństwa. Moja wina, trzeba było oddalić się od wioski na większą odległość. Ale jeśli istnieje cień szansy, że ostatnim tchem stworzę jakieś dobro, to trzeba iść.

Kwadratowy domek zwyczajowo świecił tajemniczą, fioletową łuną. Na dachu były takie specjalne deski, które kradną światło słońca, a potem część oddają w nurcie elektroko-jakimśtam. Nowa, kanciasta gałąź dziwnego drzewa antony, wbita była w rogu, już czwarta z kolei. Płot iskrzył się jak pocierany koc, ale wiedziałem, że przy dotyku może zabić silnym nurtem. Magiczne, ogrodowe krasnale zaczęły do mnie strzelać promieniami słońca, gdy wejść nieproszony, zamiast użyć przycisku przy furtce.

Niepewnie dotknąłem kółka na małym pudełku. W domu rozległo się bicie dzwonków, chociaż byłem w domu Przybysza już wcześniej i wiem że na pewno nie miał żadnych dzwonków przy wejściu. Zamknąłem oczy i czekałem, aż gorący promień dokona mojego żywota.

— Witam naszego wspaniałego bohatera, ale im pan pokazałeś, no, no. — Przybysz chyba oczekiwał mojej wizyty. — Mam to wszystko nagrane, chodź, pokażę jak ratuje pan wioskę. — Odczytał zakłopotanie z mojej twarzy. — Nic pan nie pamięta? Ciekawe. Akurat wczoraj, tej samej nocy, Imperium zaatakowało. Przyjechali z wozami, żeby porwać wszystkich na niewolników kopalni. — Odsunął się, zapraszając do środka, chyba jednak nie chciał mnie zabić. — Wtedy ty się zjawiłeś, w samą porę. Wszystkie te trupy na podwórzu należą do imperialistów, naszych nie tknąłeś.

— Ale truchło naszej sąsiadki, tam leży! — odpowiedziałem z niedowierzaniem.

— To dlatego, że kilku mieszkańców okazało się agentami, to oni nas zdradzili dla Imperium. Nie martw się, każdego z nich także zmieniłeś w krwistą papkę, a domy spaliłeś, biegając z pochodnią w zębach.

Czyste, perfekcyjnie wykonane wnętrze domu przypominało gładkością mleczny lód. Magiczne przedmioty, których znaczenia mogłem się jedynie domyślać, wały się wszędzie. Na stoliku siedziała wielka, tresowana mucha z gatunku drą. Pokazywał mi kiedyś, jak głośno lata i jak potrafi przekazać potem, co widziała.

Przybysz wskazał na niezwykle okno w ścianie, nazywał je kranem E. Pokazywało nieistniejące widoki, ale nie można było go otworzyć. Tym razem zobaczyłem na nim nocną scenę, z góry oświetloną blaskiem księżyca. Ludzie z pochodniami biegali i wchodzili do domów, wyciągając siłą mieszkańców.

Wtedy pojawił się on. Znaczy ja. Nienaturalna pozycja, lśniące futro, wielkie pazury i dzikie spojrzenie. Zamknąłem oczy, nie chciałem tego oglądać.

Gdy krzyki ucichły, wilkołak sprawdzał dokładnie każdy z domów i czasami podpalał. Mój dom także musiał zostać zniszczony. Moja własna rodzina trzymała z Imperium? Znaczy, że... musiałem ją zabić. Rozszarpałem moje własne dzieci! Łzy napływały mi do oczu i nie wiedziałem czy dlatego, że ich straciłem, czy dlatego, że prawdopodobnie oszukiwali mnie tak długi

czas, a całą wioskę sprzedali Imperium. Najgorsze w tym, że podejrzewałem ich o to już od dawna, ale sercem uwierzyć nie mogłem, jak widać niesłusznie.

— Z tego co wiem, wilkołaki nie zachowują się w tak logiczny sposób. Jeśli pan pozwoli, zamierzam przeprowadzić kilka badań i pomóc Panu nad tym zapanować. — Było mi już wszystko jedno. — Możemy to wykorzystać do naszych celów, proszę sobie wyobrazić, cała armia wspaniałych bestii, może nawet obalimy Imperium! Nie będzie więcej wojny, palenia domów i najazdów, nie tylko dla naszej wioski, ale każdej! — Przybysz zachwycił się, patrząc w sufit, gdybym ja do wszystkiego miał taki optymizm, jak on. — Tu jest stół z klamrami na ręce i nogi. Przywiążę pana i zobaczymy, zapewniam, nic się panu nie stanie. Pełnia trwa dwie noce, do zachodu słońca zostało mało czasu.

Obojętnie. Nic mi się nie stanie, to dobrze, stanie mi się, to i nawet lepiej. A jak będę przywiązany, to przynajmniej nikogo więcej nie zamorduję.

Położyłem się na stole, Przybysz zapiał klamry i przyczepił mi jakieś sznurki do ciała. Na wszelki wypadek, zostawił ognistą kuszę na widoku.

Byłem za bardzo pobudzony, aby zasnąć. Wkrótce jednak zacząłem tracić przytomność. Zaczyna się.

Obudziłem się nadal na stole, ubrania porwane na strzępy, sznurki porzywane, klamry przegryzione. Przybysz siedział w rogu i trzymał się za czerwony bandaż.

— Mamy mały problem. — Sięgnął do deski przycisków. — Gdybyś po prostu się zerwał i mnie ugryzł, to by było jeszcze w porządku. Ale po transformacji, zacząłeś ze mną rozmawiać i przekonywać do swoich racji.

Ze sztucznych ust przy kranie E dało się słyszeć głos Przybysza, oraz drugi, zupełnie nieludzki. Niski i ryczący, słyszeć było w nim echo kosmosu, dźwięk wielu zamieszkałych planet i ich słońc. Czerwony karzeł, żółty karzeł i wielka czarna dziura. Dwa księżyce, pierścienie i sztuczny twór. Miasta bogate i zdobione, pokój i szczęście mieszkańców, śmiech i radość. Ale ziemski język, którym wilkołak rozmawiał był sztuczny, ograniczony, na pewno nie polski. Skąd ja to wszystko w ogóle wiem?

— Od razu rozpocząłeś rozmowę ze mną po wspólnym, zwanym również nowomową. — Przybysz nieufnie spoglądał to na mnie, to na kran E. — Ten język powstanie dopiero za trzy tysiące lat w Ameryce, jako uniwersalny sposób porozumiewania się ludzi z różnych krajów. Nie ma jeszcze nikogo w tej chwili na świecie, kto potrafiłby się nim posługiwać. Z wyjątkiem mnie. I chyba też ciebie?

Pokręciłem głową, ja także go nie rozumiałem.

— Interesujące. — Zamyślony wstał i podał mi nowe ubrania. — Proszę wyobrazić sobie bardzo inteligentne zwierzęta. Przychodzą z bardzo daleka i

chcą się od nas nauczyć części naszej kultury. Po ugryzieniu, w ciągu kilku lat, stajesz się jednym z nich. — Wskazał palcem na moje włoski na rękach, były teraz dłuższe i ciemniejsze. — Tak podbijają świat, za światem, usuwają to, co złe, zostawiają tylko to, co w ich przekonaniu dobre i przyjmują u siebie. — Wyciągnął książkę z szuflady. — To nie zadziała. Sztuczne mieszanie kultur nie zadziała. Nie można mieszać. — Uniósł się, jakby chciał mnie przekonać do czegoś, ale ja nie rozumiałem. — Uciekłem przed wymuszonym mieszaniem, uciekłem przed Nowomową, przed sztucznie poprawnym zachowaniem. To wymaga czasu, kulturę trzeba wytworzyć, a nie zdobyć. Oni upadną, tak jak my upadliśmy... upadniemy. Na własne żądanie.

W książce były ryciny spalonych domów, brudnych ulic i wojujących ludzi, ale nadal nic z tego nie rozumiałem. Przybysz patrzył się przez okno. Pierwsi ludzie wracali do wioski.

— Ale może gdyby wpierw oczyścić tę kulturę z brudu, to by zadziałało? — Patrzył na mnie, szukając potwierdzenia racji. — Jedno jest pewne. — Zgasił kran E. — Na pewno nie jest pan wilkołakiem.

— Nie jesteście my — poprawiłem.

Rozdział 3

Książd

Cyberpunkowe opowiadanie z nutą Boskości. Jak będą wyglądały opętania przyszłości? Przekonajmy się.

— Dzień dobry panu, przyszedliśmy zabrać pana na operację — powiedziało równocześnie dwóch agentów Poczty, stojąc w drzwiach mojego domu.

— Jaką znowu operację? — Dobrze wiedziałem, jaką operację. W końcu to się musiało stać. Jednak nadal nie wiedziałem, dlaczego akurat dzisiaj.

— Nie wie pan? — Agenci spojrzeli po sobie. Mniejszy zajął głos. — No tak, jak mógłby pan to wiedzieć, nie ma pan przecież jeszcze mrówki. Nie ogląda pan telewizji. Tak, tak. W związku z ostatnimi, niewytłumaczalnymi atakami spazmów u obywateli w całym mieście, Poczta stwierdziła, że dla bezpieczeństwa, wszyscy nieochipowani przy urodzeniu powinni obowiązkowo mieć zainstalowaną mrówkę.

— Ale przecież tylko osoby z właśnie takimi mrówkami doznają ataków, bezpieczniejsi będziemy bez nich. — Próbowałem się bronić, ale wiedziałem, że to i tak nie ma sensu i że to nie o bezpieczeństwo chodzi. — Poza tym operacja wszczepienia u dorosłych ma wysokie ryzyko niepowodzenia, nie stosuje jej się.

— Tak, tak. Niefortunne narodzenie w samolocie, awaryjne lądowanie na pustkowiu, nie można było wszczepić mrówki od razu, przykro nam. Ale teraz może być pan spokojny, wynaleziono nową, bezpieczną metodę. Dzięki niej każdy może cieszyć się swoją mrówką w dowolnym wieku. Czy to do- rośli, czy dzieci, teraz operacja jest bezbolesna, całkowicie bezpieczna i trwa tylko godzinę. W pełni refundowana przez Poczte. Zamów już dziś — agent wyrecytował reklamę, która prawdopodobnie leci w telewizji co pięć minut. — Zapraszamy z nami, chip jest dla bezpieczeństwa wszystkich. Przyczyny ataków nadal są nieznane i jest szansa, że nosicielami mogą być niezachipo- wani. Poczta musi wyeliminować taką możliwość. Chyba nie chce być pan

oskarżony o celowe wywoływanie zamachów? — Odsunął się pokazując miejsce w prywatnej kapsule na szynach, która zawiezie mnie prosto do głównego szpitala. Zastanawiałem się, czy jeszcze wrócę do swojego domu.

Kapsuła od razu wjechała na wewnętrzny tor szpitala i skierowała się do bloku operacyjnego. Wielki, płaski gmach złożony z setek małych pudełek spełniał zapotrzebowania na operacje całego miasta. Dojście do każdego z nich było możliwe jedyne wielkimi podajnikami, które przenosiły cały personel, chorych i towary jeżdżąc od kratki do kratki. Nadto skomplikowany cud inżynierii pocztowej, jednakże wymagany, aby zmieścić cały szpital w centrum miasta na tak małej powierzchni.

Wjechaliśmy na podajnik, który przeniósł nas razem z kawałkiem toru prosto pod tylne wejście sali operacyjnej 433. Pielęgniarki właśnie kończyły przygotowywać autochirurga do pracy, wielki pająk z tysiącem odnóży, przywiązany do sufitu zaraz będzie dobierał mi się do mózgu. I to dosłownie. Jaka ma być ta nowa metoda? Wyglądała dokładnie tak samo, jak standardowa operacja. No cóż, może zmieszczę się w tych 83% udanych zabiegów.

Kątem oka spojrzałem na pozostałe wejścia, kapsuły na podajnikach przychodziły i odchodziły od każdej z nich. Z prawej ktoś nadal próbował się siłować, szybko dostał środek uspokajający. W lewej sali widać było, że czekali na kapsułę już bardzo długo, pielęgniarki zasnęły z przemęczenia oparte o ścianę nad przepaścią. Gdzieś dalej dał się słyszeć krzyk i strzał agencckiego elektronowca. Agenci delikatnie, acz stanowczo powiedli mnie za bark w kierunku łóżka operacyjnego.

To było dzisiaj rano. W tej chwili wracam niebusem ze szpitala na stację górnego dworca, gdzie poczekam dziesięć minut na pociąg magnetyczny do domu. Jadę sto-trzydzieści-jeden metrów nad ziemią w wagoniku zawieszonym na szynie, z prędkością pięćdziesięciu-pięciu kilometrów na godzinę. Pode mną są slumsy, miejsce od którego powinienem się trzymać z daleka. To składowisko podejrzanych osób, niebezpiecznej technologii, mafii i wszystkich odpadów z miasta. Wyznają nawet swoją zakazaną [REDACTED]. Dziwne, nie mogłem znaleźć odpowiedniego słowa. Niebus dojedzie do stacji za dwadzieścia-trzy minuty.

Wiedziałem wszystko, nie musiałem nawet spoglądać na ekran z rozkładem, aby znać kolejność stacji. Dworzec górny, fabryki jedzenia, jezioro pocztowców, centrum handlowe klasy średniej, rezerwat. Byłem wszystkim, mogłem wszystko. Dzięki ci, Pocztu za tę mrówkę. Ty, która zaczęłaś od dowożenia listów, tak się rozrosłaś przejmując firmę za firmą, że sprawnie zarządzasz teraz całym miastem. Jedyłą myślą, która nie pozwala mi być w pełni szczęśliwym, to myśl o atakach. Przecież prawdopodobieństwo dośnięcia spazmów jest tak małe. Jest większa szansa na wygraną w loterię —

kupon kupię na stacji za dychę — niż to, że jakiś atak nastąpi teraz w tym szynobusie. I nie stwierdzono, jakoby były zaraźliwe.

— Proszę się nie bać, w telewizji mówili, że liczba ataków maleje. Pewnie ten program komputerowy zaczął już atakować sam siebie. — Kobieta z obcisłej spódniczce z animowanymi kwiatami uśmiechnęła się, odsłaniając nienaturalnie białe zęby. — Naukowcy Poczty ciężko pracują na szczepionkę, jestem pewna, że wkrótce każdy dostanie aktualizację systemu.

— A jeśli to nie wirus, tylko taki... no... niekomputerowy wirus? Taki prawdziwy wirus, jak kiedyś były, albo bakteria jakaś? — zapytałem. Czyta mi w myślach, czy to pocztowy automat właśnie podsunął jej ten pomysł, gdy zobaczył, co zaprzęta moją głowę?

— Przy obecnej służbie zdrowia? Proszę pana, nie żyjemy przecież w XXI wieku! Musiałoby uciec chyba z muzeum. — Biodra jej zafalowały, to po tych lekcjach tańca na które chodzi z chłopakiem. — Chociaż w tym śmietniku pod nami, to nigdy nie wiadomo, co się czai.

— Wystarczy tam nie chodzić i wszyscy będą bezpieczni — wyrwało mi się niespodziewanie. — Pewnie wszystkie poszkodowane osoby same sobie były winne.

To były moje myśli? Jeszcze rano bałem się wyjść z domu bojąc się tej tajemniczej choroby, ale teraz coś mi mówi, że byłem w dużym błędzie. Tysiące informacji potwierdzających, że to nic groźnego, przelatuje przez moją głowę. Kierują mną, abym stwierdził, że sam doszedłem do takich wniosków. Albo też nic mną nie kieruje, wszystko jest tak, jak dawniej. To ja mam całkowitą kontrolę nad sobą.

Kupię sobie ładną nakładkę na czoło, w tej chwili goła mrówka jest brzydkim, wystającym trójkątem. Widzę, jakie inni noszą ciekawe rozwiązania, nie muszę szukać ich w sklepach po całym mieście, od razu wiem, gdzie sprzedają który model. O, ten ma taki fajny irokez, który świeci kolorowo w zależności od myśli. Patrzy w okno, różowy oznacza miłość. Wraca właśnie z udanej randki w kinie, grają tydzień starych filmów w 2D.

██████████. Ostatnimi siłami spróbowałem przywołać na myśl ██████████. Zarówno to, jak i ██████████, oraz ██████████ były zakazane. Same te słowa, jakby były wymazywane z głowy jeszcze przed interpretacją przez mózg. Ale przecież to nie problem, nie powinienem w ogóle zaprzętać tym sobie głowy. Tylko mieszkańcy slumsów robią ██████████, jestem porządnym obywatelem, trzymam się od tego z daleka.

Słabość, czuję się słabo. Tak, to pierwszy objaw ataku, ale nie ma się czego bać. Każdemu może się zrobić słabo, tak duszno jest w tym wagoniku, 50% stężenia CO_2 . Ale zaraz, przy takiej ilości już bym nie żył. Co się zepsuło? Nogi odmawiają posłuszeństwa, dźwięk zanika, tracę kontakt z otoczeniem. Tracę władzę nad ciałem! Irokez zmienił kolor na czerwony.

Karetka nie podleci do wagonika, jest zajęta innym atakiem! Nic mi nie będzie.

Wtem wychodzi z tłumu wysoki człowiek w płaszczu. Nogi skrywa su-tanna, pod szyją ma biały kołnierzyk, to musi być [REDACTED]. Patrzy na moją mrówkę, przeszywa ją na wylot, wzrok utkwiony w gnieździe do podłą-czania. Słyszę teraz jego słowa, to stary język, łacina. Treść jest nieistotna, mrówka podpowiada, że nie muszę jej znać. Surowe spojrzenie, ręką wyko-nuje znak [REDACTED], w lewej dłoni trzyma wisiołek z [REDACTED]. W prawej butelkę z wodą [REDACTED], otwiera ją, wylewa na nas. Piecze, piecze! To kwas. Palimy się. Ciszej, ciszej! Tylko nie Ojcze Nasz, nie wypowiadaj Jego Imienia, nie przyzywaj Jej, nieee! Uciekać, trzeba uciekać. Zabije nas. Z tego śmiertelnika już nic nie będzie, odwołać atak. Gdzie uciekać? W dół, do slumsów. Tam, dwójka ma sprawne mrówki, rozdzielić legion! Ha, że-gnają, ojczulku, nie uratujesz go już. Chwila, czy to pendrive z Mrówixem? Cholera, ale to nic. Ten system też wkrótce padnie.

— Wolne oprogramowanie, tworzone przez wszystkich, dla wszystkich. Napisane z miłości, waszej największej słabości.

Ciemność. A potem szturchanie przez nieznanego. Wysoka osoba w płaszczu była pochylona nade mną, uśmiechała się, jakby właśnie uratowała człowieka przed śmiercią. Pomogła mi wstać i utrzymać się na nogach, cho-roba ustąpiła natychmiast. Miałem mokrą twarz, ale nie od potu. Po co mnie oblała wodą?

— Czy dobrze się czujesz? — Jego głos pełen był nadziei. — Udało się, Bogu dzięki. Przy okazji, jestem Ojciec Tomasz, franciszkanin.

— Przepraszam, chyba trochę zasłabłem. — Ludzie wokół stali, jak za-mrożeni. Nikt się nie poruszał, nie mrugał. — Czy...

— Dobrze, potem wyjaśnimy, goni nas czas. A dokładniej Poczta. — Ksiądz pociągnął rękojeść awaryjnego otwierania drzwi. — Tak na szybko. Zostałeś zaatakowany przez demona, udało mi się go przepędzić i zainsta-lować Mrówixa, wspinamy się na górę i uciekamy po szynie. Masz pełną kontrolę nad chipem, Poczta nie będzie wiedzieć, gdzie jesteś. Ci ludzie zo-stali zdalnie spauzowani, żeby nic nie widzieli i nic nie słyszeli. Oczywiście Poczta nadal wszystko przez nich widzi, możesz jej pomachać. Za kilka minut włączą ręczne sterowanie i ci wszyscy ludzie nas rozszarpia, dlatego spiesz się. Tu jest rączka, podnieś się, zaprzyj nogą tam.

— Przecież szyna jest pod napięciem! — Tak stwierdziłem wedle mojej wiedzy. — Sto-ileśtam metrów w dół!

— Tylko niektóre części są niebezpieczne, masz w głowie wykradzione plany budowy niebusa, poszukaj dokładnie, póki co, rób to, co ja i nie dotykaj niczego więcej.

Wyszliśmy ostrożnie na dach i zaczęliśmy biec po szynie do najbliższej

podpory. Niebus. Szynobus. Mam. Dokładne plany linii, przekroje, schematy budowy i działania. Pod napięciem są tylko zewnętrzne brzegi. Już nie byłem wszystkim. Byłem książką, dokładniej biblioteką. I to dość zakurzona. Brak bezpośredniego połączenia z internetem. Już nic mi informacji nie podsuwało, musiałem je sobie sam znaleźć.

Przeszło numer 23, będą schody na dół. Zamek szyfrowy przy wejściu to PoczLok-2122, zamknięty, ale zabezpieczenia dziurawe, jak ser. Znalazłem kilka exploitów i program do hackowania. Jest też instrukcja obsługi, ale to plik tekstowy, trzeba przeczytać samodzielnie.

Akurat dopadliśmy schodów, gdy pocztowy grawitowiec wysunął się z budynku. Zbiegliśmy, prawie zeskoczyliśmy ze schodów. Zamek poszedł w kilka sekund, byliśmy w centrum slumsów. Miałem mapę, na niej zaznaczone kryjówki, dopadliśmy pierwszej z nich i zniknęliśmy w sieci starej kanalizacji. Notatka mówiła, że Poczta nie zna jej przebiegu. Jeszcze.

Mieszkanie Ojca było bardzo biedne, ale czyste i zadbane. Usiedliśmy pod oknem patrząc na ostatnie pocztowe grawitowce, opuszczające zawieszony w górze wagonik. Gdy ruszył, wszystko wróciło do normy, ludzie zostali odpauzowani, nikt nic nie pamiętał, nikt nie zauważył mojego zniknięcia. Z wyjątkiem mnie.

— ...i taka właśnie jest historia — Ojciec Tomasz skończył opowiadać o atakach. — Tym razem to ani nie wirus, ani nie choroba, ani żadna broń biologiczna, ale demony nie z tego świata. Przez setki lat ludzie mieli w mózgu naturalną obronę przed tymi pomiotami, ale wraz z nadejściem mrówek to się zmieniło. Kiedyś trzeba było interesować się voodoo, odprawiać czarne msze i wróżyć z kart, aby zaprosić szatana do siebie. Dzisiaj sam wchodzi, atakując chip i przez niego mózg. Nowoczesne czasy, nowoczesne opętanie.

— I może jeszcze szatan wgrywa tam swoje oprogramowanie? — zażartowałem. Trudno mi było uwierzyć w to wszystko.

— Nazywa się BorutOS, mamy jego obraz i inżynierię wsteczną opracowaliśmy exploity, aby przełamać go i zastąpić otwartym projektem Mrówixa. — Ksiądz skrzywił się, widząc uśmiech na mojej twarzy. — Nie wierzysz? To dzięki temu właśnie cię uratowałem, wykorzystałem lukę w systemie, który demony wysłały do twojej mrówki i zastąpiłem naszym. Póki co nie mogą znieść faktu, że ten system jest tworzony przez różne, niepowiązane osoby, non-profit, z miłości. Póki co, jesteśmy bezpieczni.

— No dobrze. W każdym bądź razie żyję, jestem uodporniony na ataki, ale co dalej? — Doszło do mnie, że nie mogę teraz tak po prostu wrócić do domu.

Ojciec otworzył okno, smród stęchlizny, spalonych silników elektrycznych i smarów wdarł się do pomieszczenia.

— Czekamy na koniec świata — powiedział, wskazując ręką na miasto. Grupa pocztowych grawitowców ponownie gdzieś zmierzała. — Albo pomożesz mi ratować ludzi. Każdy się przyda, trzeba zdobywać informacje, ulepszać nasz system, pisać wirusy, podkładać bomby, dbać o słabszych... czasem zabijać pocztowców. Nie żebyś miał jakiś większy wybór, do domu nie pójdziesz, legalnie nie popracujesz, właściwie to oficjalnie umarłeś.

— Zabijać? Szkodzić innym? Przecież Pismo Święte wyraźnie zakazuje.

— Chciałbym być doskonały, ale zobacz na nasz świat. Albo zabijesz pocztowca, albo on zabije dziesięciu z nas. To nie jest tworzenie dobra. To jest tworzenie mniejszego zła. Ja nie... — Tomasz wziął głęboki wdech. — umiem... tworzyć takiego dobra, jakie powinienem. Nie jesteśmy w stanie działać tak, jak nakazuje Biblia. Przykro mi. Nie mogę obiecać ci Nieba, bo mam wrażenie, że sam idę w złym kierunku. Czy zatem zgodzisz się popełniać ze mną zło przeciwko złu?

— Pomogę. — Nie zastanawiałem się długo. — I tym razem, to mój świadomy wybór.

Rozdział 4

Bitwa na klawiatury

Niepoważny dramat o całkiem poważnym temacie „Kto mieczem wojuje, od miecza ginie”. Poz żadnym pozorem nie wystawiać na prawdziwej scenie.

Ta komedia została znaleziona w Głównej Bibliotece w czasie jej digitalizacji z sześciokątnych płytek pamięci do komputera. Nie jest dokładnie wiadome, kto ją napisał, a i nikt się do tego nie przyznaje. Może to i lepiej.

BITWA NA KŁAWIATURY

Postaci:

- Doktor Evilion — człowiek.
- Przydupas — dziwna hybryda człowieka z czymśtam, stworzona przez Eviliona.
- Mikołaj — potwór.
- Nadar — człowiek.
- Ferro — potwór.

Wymagania:

- Puste miejsce w pierwszym rzędzie, dla Eviliona.
- Kilka osób o imieniu Mikołaj na widowni.
- Podstawiona osoba z telefonem i bombą pod siedzeniem.

Poniższy scenariusz powinien być zagrany w naszym jedynym teatrze na Księżycu Radości. Dla realizmu, powinno się zamiast aktorów użyć rzeczywistych postaci przedstawionych w skrypcie (z wyjątkiem Ferra, gdyż jest beznadziejnym aktorem i nie zagrałby dobrze nawet samego siebie).

Akcja rozgrywa się na Potworanie, w najbardziej strzeżonej części zbrojowni, przy naszej maszynie do nadpisywania zasad wszechświata (znanej też jako Maszyna Życzeń). Na scenie znajdują się dwie konsole do sterowania maszyną, po bokach, na podwyższeniach, zwrócone przodem do siebie. Na scenę wychodzi wpierw Nadar. Doktor Evilion siedzi w pierwszym rzędzie widowni.

NADAR

A oto najciekawszy punkt naszego zwiedzania.
Wielka maszyna, do życzeń spełniania.
Tutaj widać tylko dwie konsole.
Większość maszyny znajduje się pod ziemią, na dole.
Modyfikuje zasady wszechświata, wedle życzenia.
Czy to wartość π , czy kolor nieba, to bez znaczenia.
Jest tak potężna, że nikt jej nigdy nie dotyka.
Jednak nie zniszczymy jej, na wypadek nietypowego ryzyka.
Nie ma bardziej strzeżonej rzeczy na tej planecie.
A my oprowadzamy wycieczki. Humor autora czujecie?
Myślę, że nasz świat za długo by się nie ostał,
gdyby teraz jakiś wróg do konsoli się dostał.

Z widowni na scenę wbiega Doktor Evilion i jego pomocnik Przydupas. Zaraz potem z boku wbiega Mikołaj.

DOKTOR EVILION

W końcu się udało! Dostałem się!
Maszyna Życzeń, teraz należy do mnie!
A tu konsola, zaraz zacznę nią sterować.
I problemy niespotykane będę generować.

MIKOŁAJ

Już po nas. To koniec wszystkiego.
Evilion robi z nami, cokolwiek chce jego ego.

DOKTOR EVILION

Przetestujmy ją, najpierw coś małego.
Coś bez zbytnich problemów, zbędnego.
W klawiaturę te słowa wpisywać bez liku.
Otóż — chcę loda na patyku.

PRZYDUPAS

Nic się nie stało, mój panie,
czy na pewno poprawnie podłączone sterowanie?

MIKOŁAJ

Wszystko poprawnie, wszystko tak ma być.
Inaczej moglibyśmy już wszyscy nie żyć.
Nikt z was nie wie, jak to wszystko działa.
Jak nadać maszynie poprawne sterowania.

PRZYDUPAS

Chyba Maszyna Życzeń to nazwa nieodpowiednia.
To nie tak jest, że ona cokolwiek spełnia.
Jeśli pozwolisz, przejmę sterowanie...

DOKTOR EVILION

...panie. Dla ciebie — „panie przejmę sterowanie”.

Mikołaj swoimi lodowymi mocami stwarza loda w ręce.

MIKOŁAJ

To może ja spróbuję... wielmożny panie.
Rękami pomacham, jakbym robił pranie.
Poczekaj chwilę, aż będą gotowe.
Lodowe lody, w smaku lodowe.
Oto i przysmak, którego tak pragniesz.
Chwileczkę, zaraz jeszcze więcej dostaniesz.
I w klawiaturę wpisać ten rymowany tekst.
Rozkazywanie maszynie, toż to sztuką jest.
Dzieje się tak, że — nad głową Eviliona
w każdej sekundzie pojawia się ilość takich lodów miliardowa.
Hmm. Nic się nie dzieje. Co to się stało?
Żeby tylko się nie zepsuło, bo problemów mamy niemało.

NADAR

Mikołaju!
Właśnie odczytałem coś na moim komunikatorze.
Spowodowaliście niemałą katastrofę. O Boże!
Wpisałeś Evilion, ale jaki?
Na Tirandii rządzi przecież jeszcze król taki.
To ta planeta, która ciągle na swą gwiazdę spada,
co im wielki silnik daliśmy, żeby im nie była biada.

Teraz góra lodów zamroziła go w mig,
siła nośna natychmiast zniknęła, o tak — pyk!

MIKOŁAJ

Zobacz, coś narobił Evilionie,
przez ciebie cała planeta teraz spłonie.

DOKTOR EVILION

Ach, to na mnie wina zwalona jest, taka?
Mikołaj właśnie umiera na raka.

Kilka osób z widowni osuwa się na ziemię.

MIKOŁAJ

Ja człowiekiem nie jestem, jak pewnie odkryłeś.
Komórek w ciele do zraczenia nie mam, być może nie zauważyłeś.
Ludzi do zabicia na Potworanie, o tym imieniu też nie znajdziesz,
ale na Ziemi, prawdopodobnie prezentów pod choinką, już nigdy nie odnaj-
dziesz.
Hej, czy tamta osoba też właśnie umarła?
Zobaczcie, jak prosto maszyna mu życie pożarła.

DOKTOR EVILION

Lodowy potworze,
mój ty Boże.
Mógłbym napisać, że po prostu znikasz,
ale lubię zabijać, gdy z innymi problemami się borykasz.
Poza tym ciężko wpisać tekst, żeby rymowała się każda komenda.
Po to, żeby osoba czytająca ten dramat, była jak zaklęta.
Zatem potrafisz produkować lód?
Zaraz będziesz mieć tu gorąca w bród.
I ze strachu i roztopów jeszcze bardziej zbielejesz,
klawiatura jest tak gorąca, że zaraz stopniejesz.

Mikołaj opiera się o rozżarzoną klawiaturę, jak nigdy nic.

MIKOŁAJ

Gorąca nie znoszę, ale co to są tysiące stopni temperatury.
Byłem zapraszany na herbatę, do lawowych smoków z Karkentury.
A więc myślisz pewnie, że jesteś nade mną górą?
Co zrobisz teraz z własną, gorącą klawiaturą?

DOKTOR EVILION

Zapomniałem. O ja głupi znowu.
Zmiana zasad wszechświata, dotyczy nas obu.
Jestem doktorem nauk. W rękawie mam jednak asa.
Przydupasie, już, zastąp mnie. Hopsasa.

PRZYDUPAS

Ależ jak, panie? Klawiatura płonie.
Rozumiem, że mam kompletnie spalić sobie dłonie?
Od zawsze chodzę posłusznie, po pana drodze,
a szacunku nigdy dostaję — zatem odchodzę!

DOKTOR EVILION

Głupi eksperymencie, aby cię wytworzyć,
lata nauki poszły, abyś mógł trochę pożyć.
Myślisz, że ja Evilion, jam jest idiotą?
Dałem ci odporność na ogień, niecnoto.
Wpisz zaraz, że ważysz całe tony, zaczyna coś trybić?
Wtedy skocz na niego, aby do ziemi natychmiast przybić.

Mikołaj lecący za scenę pod ciężarem Przydupasa.

MIKOŁAJ

Jestem potworem, podnoszę całe tony,
zaraz się wygramolę spod jego ciała zony.
O nie, widać wpisał także, że siłę mi odbiera,
Ferro, zastąp mnie, pokaż, że potwór nie popiera.

Na scenę wchodzi Ferro.

FERRO

Nie jesteś jedynym, który się pastwi nad swą ofiarą,
co powiesz na minutę milczenia? Z ust nie puść parą.
Kto następny w tym teatrze nie będzie cichy, jak ryba,
ten majestatycznie eksploduje. ...teraz enter chyba.

Po kilku sekundach dzwoni telefon podstawionej na widowni osoby. Eksploduje bomba pod jej siedzeniem.

FERRO

Co to było? Przecież ta konsola nie jest do maszyny podłączona!
To ma być tylko teatr! Komedia niedorobiona.
Czyli to wszystko, co wpisujemy, to się na prawdę stanie?
Co za pojeb pisał, całe to wypracowanie!

DOKTOR EVILION

W kieszeni znalazłem ognioodporne rękawice,
wielu tu ludzi na widowni widzę!
Na zabawy z wami, mam teraz branie.
Umrze ten, kto z miejsca tutaj wstanie.

FERRO

Mówi serio, nie wstawajcie, proszę,
zaraz się z nim rozprawię, aż spadną mu kalosze.
Lubisz rodeo? Zaraz polubisz.
Przez niekontrolowane wstrząsy konsoli, zaraz się zgubisz.
Patrz na mnie, ważę trzy tony.
W porównaniu ze mną, jesteś jakiś niedorobiony.
Jak myślisz, czy mnie to w ogóle ruszy?
Lepiej od razu szukaj na swoim ramieniu duszy.
Wpisuję kolejny tekst, możliwościami maszyna się chlubi.
Konsole trzęsą się tak, że Doktor Evilion nie polubi.

DOKTOR EVILION

Nic się nie dzieje, wiedziałem o tym,
zdziwiony? Wyjaśnię ci to wszystko potem.
A póki co, kolej teraz moja.
Mechanicznych komarów rzuci się na Ferra cała sfora.

FERRO

No to jesteśmy po równo, na mnie też to nie działa.
Dlaczego? Nasz język często robi ludziom w uszach „ała”.
Dlatego też, to tylko ludzie,
wymyślili nam te przydomki, żeby rozmawiać na luzie.
Mojego imienia, to nawet w pełni usłyszeć byś nie mógł.
A ty z kolei, nie jesteś doktorem. Oj — czyżbym twoje ego stłukł?

DOKTOR EVILION

Nie ma znaczenia, zaraz to naprawię.
Przedemną leży mój doktorat. Niech tak się stanie.

FERRO

Nie powiedziałaś jaki, a w nieokreślonym przypadku,
maszyna używa specjalnej przysadki.
Kto ją budował? Mikołaj — radośnie!
Spodziewaj się na papierze, jakiejś dziedziny sprośnej.
Bardzo ciekawe, co ci wyszło tam?
Nie pal tego, chcę wiedzieć! Powiedz proszę nam.
Ale wiesz, że doktoratu zniszczenie,
zasad wszechświata wcale nie zmieni?

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Głupia maszyna. Teraz mi ukojenie.
Da tylko jej całkowite zniszczenie.

FERRO

Evilion to nazwisko, zagadka się wyjaśniła,
dlatego też, komenda Mikołaja, nie jego namierzyła.
Zasady wszechświata, raz zapisane,
nie zważają na dalsze maszyny poczynanie.
Jeśli ją zniszczysz, wszystkie zostaną,
zasada zapisana, pozostanie zapisaną.
Siedzieć wtedy tu wszyscy będziemy,
aż całkowicie z głodu pomrzemy.

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Już widzę, dlaczego używać tej maszyny, jest tak niebezpiecznie,
sala z konsolą, powinna zamknięta być wiecznie.
Trzeba ten śmietnik, jakoś ogarnąć.
I zwycięstwo nad światem, do siebie przygarnąć.
Zasada z konsoli, z konsolą padnie.
Rozwiązałem ten problem, całkiem ładnie,
teraz tylko wyłączyć twoją.
I kontrola nad światem będzie całkowicie moją.
Druga konsola rozpada się, jakby dostała batem.
To mi da pełną kontrolę nad całym wszechświatem.

FERRO

Myślałeś, że ci się to uda, tak po prostu?
To moja konsola, do pierwszego gniazda, podłączona była kabli wiorstą,
to znaczy, że twoja część teraz pada, wiarę dasz?
Pamiętaj, że z potworami szans na zwycięstwo nie masz.

A na zakończenie wpiszę komendę wspaniałą, niczym angielski poem.
Ojej, moja konsola wzięła i się zrobiła złomem.

Przydupas wychodzi zza sceny z kluczem francuskim.

DOCENT PRZYDUPAS

W czasie waszej niepoważnej potyczki,
ja poszedłem na dół i zamieniłem wtyczki.

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Zaraz, ale wstałeś z miejsca, jak to możliwe?
Jak w takim razie żyjesz? Powiedz skwapliwie.

DOCENT PRZYDUPAS

Moje miejsce, nie wiem czy wiecie,
to zawsze pomagać panu, gdziekolwiek we wszechświecie.
Teraz, które zasady padły, a które żyją?
Powieм panu na ucho, ruszyć proszę szyją.

FERRO

Teraz coś wam powiem, że aż wyjdą wam gały,
zapomnieliście, że potwory, mają słuch doskonały.
Nasz docent powiedział, jedną rzecz, od niechcenia.
Przyklejone na stałe nie muszą być już wasze siedzenia.

Prawdopodobnie wybucha teraz panika na sali i wszyscy uciekają.

DOKTOR SZAMBONURKOLOGII JANUSZ EVILION

Co za panika. Wszyscy w pośpiechu wychodzą.
Czy ta sztuka jest aż taką niedorobioną?
W takim razie, będę musiał streścić się zatem,
aby każdy z was doświadczył mojego triumfu nad wszechświatem.
Co by tu wpisać, teraz jestem bogiem,
może coś prostego, potem się zastanowię.
Nic mi nie zagraża, więc czemu mam was zabijać?
Nie mogę się ciągle o ten sam cel obijać.
Co mi po waszej śmierci, dobry władca dba o swój lud,
dlatego będę dawał wam wszystkiego w bród.
Jak zrobić, żeby między nami wszystkimi była zgoda?
Już wiem, na patyku dla każdego loda!

Rozdział 5

Uniwersalny tort

W czasie wesela do tortu wpada mały, uniwersalny meteoryt. Gdy zakażony uniwersalnością tort zostaje zjedzony, zaczynają się dziać dziwaczne rzeczy. Tematem pracy jest obraz Salvadora Dalíego „Gala desnuda mirando el mar que a 18 metros aparece el presidente Lincoln” (Gala podziwiającą morze, w odległości 18 metrów zmieniającą się w Lincolna).

Wesele rozkręciło się już na dobre. Podpici goście powoli przestali zwracać uwagę na dwie wielkie istoty z kosmosu, przemykające zwinnie między stołami. To był doskonały czas na najważniejsze wydarzenie wieczoru — tort. Gigantyczna góra lukru wjechała na środek sali, w akompaniamencie fajerwerków i gradu brokatowego konfetti. Malowany złotem lukier, pokryty brokatem, mienił się w świetle świec, półprzezroczyste żelki rozpraszały tę-

czowo światło, a w perłowych szlaczkach można się było przejrzeć. Było to wszystko na tyle mocno przesadzone, że jedna z rakiet wpadła do tortu i wysadziła w powietrze ostatnie, dziesiąte, piętro. Malutki pan i panna młoda, rozerwani, polecili w cztery strony świata. Nie żeby ktoś to zauważył, ludzie byli zajęci traktowaniem się aby dorwać jak najwięcej przepysznych deseru. Po kilku chwilach została już tylko wylizana patera. To musiał być bardzo dobry tort.

Do czerwonego kosmity mało osób się zbliżało, z wyjątkiem panny młodej i jej siostry.

— Ty musisz być jednym z tych sławnych potworów, tyle nam o was opowiadali, to zaszczyt was spotkać — siostra panny młodej zagadła do Pyrroqua. — Jestem Magda, a to mój mały synek. Tymek.

— Miło mi poznać rodzinę Anastazji. Jestem... — Pyrroq wydał z siebie niezidentyfikowany głos, przypominający dźwięk eksplodującej planety. Potem wyszczerzył ostre ząbki i wyciągnął pazurzystą łapę, z której wysunęły się trzy macki, chcące uścisnąć rękę Magdzie. Odruchowo cofnęła wyciągniętą prawicę.

Mojmira stojąca obok, wtrąciła się.

— Pyrroq, nazywamy go Pyrroq. Musisz mu wybaczyć, ma bardzo trudny i wredny charakter, ale spokojnie, nie jest groźny. Pyrroq, przestań, proszę, być sobą, zachowuj się po ludzku, nie rób mi wstydu. — Uśmiechnęła się. — Wybacz za to, ja jestem Mojmira, przyjechałam tu z tymi dwoma potworami, pilnuję ich, żeby nie zrobili niczego głupiego, jak teraz. A ten drugi, zielony, co tak się trzyma z boku, to Chronos.

— Więc ty także jesteś spoza Ziemi? Mieszkasz z nimi na jakiejś planecie? — Magda zapytała. — Nie przewidywałam, że kosmici będą tak podobni do ludzi.

— Dobrze przewidywałam. — Mojmira się zaśmiała. — Ja się urodziłam na Turandii, tej wysepce na Atlantyku. Jestem w stu procentach człowiekiem i Ziemianinem. — Zauważyła, że Magda wyraźnie się rozluźniła. — W kosmosie wcale nie ma tak wielu myślących istot, jak to mówią filmy. Najbliższe nam, pozaziemskie życie, jest bardzo daleko, poza naszą gromadą galaktyk. A i tak, to jakieś niedorobione szczeniopodobne cosie, głupsze od naszych ziemskich szcurek. Jednak niestety, żadne istoty nie są zielonymi ludzikami z wielkimi oczyma.

— Więc moja siostra, Anastazja, was zaprosiła. Od jak dawna znacie się z panną młodą? Jak to się stało, że poznała tak ekscentryczne osobistości? Musi to być bardzo nietypowa znajomość.

— Bardzo standardowo. Uratowaliśmy jej życie z płonącego pociągu, jak wielu innym osobom. Ci „obrońcy”, jak sami siebie nazywają, we własnym języku, są dostatecznie rozwinięci technologicznie i kulturowo, aby móc bez-

problemowo podróżować po wszystkich galaktykach. No i zdarzyło się, że byli tu na Ziemi i akurat uratowali twojej siostrze życie. A że wtedy i ja byłam z nimi, to panna młoda, wzięła sobie za życiowy cel mi się jakoś odwdziaczyć. I tak oto zaprosiła mnie, Pyrroqua i Chronosa na swoje wesele, nie zważając na nic, straszac, przy okazji, większość gości.

— Więc to wy ją uratowaliście? Nic mi nie mówiła.

— Oficjalna wersja to chyba wybuch pobliskiego wodociągu, który zgasił pożar. Znaczący, wodociąg rzeczywiście zgasił pożar, ale nie sam z siebie. — Mojmira westchnęła. — Wiesz, co by się działo, gdyby tak po prostu wszystkim, nagle objawić prawdę. Cześć, jesteśmy potężną, ludzko-potworową, organizacją kosmitów, będziemy wam zwalczać zło.

— To pewnie dlatego Anastazja powiedziała gościom, że zaprosi dwóch klaunów w kostiumach. Ciężka dola superbohaterów. Ale nadal wam trochę zazdroszczę.

— Jestem taką samą superbohaterką, jak ty. Właściwie, to w moim przypadku, sama przyszedłam do potworów, a nie oni do mnie. Odkryłam, że Turandia, to sztuczna wyspa, osiedlili tam garstkę ludzi w 1818 roku, stylizując to na katastrofę statku. Celem miało być stworzenie szczęśliwej cywilizacji od nowa. Moja wścibskość, doprowadziła mnie do prawdy i nawiązałam z nimi kontakt. Wyszło na to, że ten eksperyment dawno był zapomniany i od lat nikt się nim nie interesował! Ale zamiast wyczyścić mi mózg, pogratulowali, i pozwolili dołączyć. Okazało się, że w swoim świecie prowadzą całą akademię ludzi. Zrzeszają wiele osób, podobnych do mnie, bo po prostu chcieli mieć pomoc i podzielić się potęgą. Dali nam technologię i kazali razem ratować światy. Czasami wolałabym nadal siedzieć z rodzicami w chatce, na Turandii.

Mały Tymek podszedł do Pyrroqua. Miał małe, niebieskie oczka, blond włosy i słodki garniturek. Buzia umazana tortem. W ręku trzymał wymięty rysunek Pyrroqua.

— Jesteś smokiem? — zapytał — weźmiesz mnie do na lot do smoczego królestwa?

— Pewnie. — Pyrroq odwrócił się i nachylił. — Wskakuj.

Tymek spróbował wejść po jego kółkach na grzbiet, ale jak tylko złapał się półkolistego noża, zaraz przeciął sobie rączkę. Krew i łzy pociekły na podłogę, a płacz poszedł w nocne niebo.

— Co ty zrobiłeś mojemu dziecku! — Magda dopadła potwora, żeby okładać go torebką, ale zaraz się cofnęła ze strachu i złapała płaczącego synka.

— Ja? Nic. To twoja wina, że masz głupie dziecko, które nazywa potwora smokiem i łapie się jego ostrych kółków. I jeszcze traktuje mnie, jak jakiegoś konia, może specjalnie siodło mam założyć?

Mojmira złapała krwawiącą rączkę Tymka, wyciągnęła kamienną buteleczkę i psiknęła kilka razy na ranę, która zaraz zniknęła.

— Uwierz mi, ale on nie jest aż taki zły, na jakiego wygląda. Jest tylko wredny. Nie zabiłby twojego dziecka, przysięgam. — Mojmira uspokajała Magdę i Tymka. — Wiedział, że mam trochę antyczasu i zaraz ulecę Tymka i nic się nie stanie, jak zatnie się o kolce.

Magda jednak już zapomniała, o cierpieniu swojego dziecka, i utkwiała wzrok w magicznie leczącej rany, kamiennej buteleczce.

— Co to za magia? Gdzie można to kupić? Tymek potrzebowałby tego codziennie, to przebojowe dziecko, a ja wydaję fortunę na plastry. Co tam, każdy tego potrzebowałby, będziecie to sprzedawać? Sprzedawajcie.

— Tego nie można kupić, to trzeba wytworzyć. — Mojmira zaczęła tłumaczyć. — To jest antyczas. Środek, który, gdy się go dotknie, odwraca upływ czasu. Tak naprawdę, to nie uleczyłam rany Tymka, a cofnęłam jego dłoń o kilka minut wstecz. Spokojnie, to bardzo małe stężenie. Powstaje poprzez dodanie jakiejś antymaterii, do dodatniego płynnego czasu, który z kolei postarza przedmioty przy kontakcie. Jest w kamiennej buteleczce, właśnie dlatego, że kamień jest stary i długo może być odmładzany, a szklana butelka, zaraz zamieniłaby się w piasek. A pewnie zapytasz, jak powstaje ten dodatni, płynny czas? — Odwróciła się do Chronosa, który zabawiał jakichś gości, staniem na ogonie. — Każdy z potworów ma jakąś moc, Pyrroq potrafi wytworzyć bomby i zdalnie je eksplodować, a Chronos... cóż. Teoretycznie potrafi sterować czasem. — Nachyliła się nad ucho Magdy. — A w praktyce jest tak przerażony używaniem swojej mocy, że nigdy tego nie robi. Tyle się nasłyszał o paradoksach, rozerwaniach czasoprzestrzeni, czarnych dziurach, że jest sparaliżowany tym kompletnie. Teoretycznie więc, najsilniejszy ze wszystkich, w praktyce, najsłabszy. Używa jedynie standardowych mocy: lasera i pola siłowego. Ale jak się go przymusi, żeby jakoś spróbował sterować cykaniem zegara, to po nieudanych próbach, zostaje taka zielona substancja, płynny czas.

— Czyli to jest taka jakby jego krew? Krew potwora?

— Potwory nie mają krwi, ani mózgu, ani żadnych organów wewnętrznych. To taka żywa materia. Bardziej to jako pot. Pot potwora. Co się wykrzywiasz, chciałaś wiedzieć, to wyjaśniam. — Zwróciła się do Tymka. — A Chronos też potrafi latać, jak nadal chcesz, to z chęcią zabierze cię, do królestwa smoków. I specjalnie założy siodło.

— Zielony smok, to nie smok, ja chcę czerwoneeeeegoooo.

Sala bankietowa nie miała dachu, ciepła noc, i lekki wiaterek, orzeźwiały gości. Chmury zaczęły się przerzedzać i niedługo miał wyjść księżyc. Mojmira, po spróbowaniu wszystkich dań zaczęła żałować, że nie dopchała się

do tortu, ale pocieszała się tym, że na pewno nie był lepszy, niż niektóre kosmiczne przysmaki, jakie miała okazję skosztować, na swoich misjach. Wtedy też zauważyła, jak ludzie zaczynają się dziwnie rozglądać na boki. Podszedł do niej Chronos.

— Mojmira, czy to normalne u ludzi? Widzę, że wielu na sali, nabrało jakichś niespokojności. Co się z wami dzieje? Co to za anormalność? Wy tłumacz.

— Spokojnie, w sumie. Na pewno nic groźnego. Ja nie czuję nic dziwnego. A czy ty coś czujesz?

— Wszystko czuję. Patrz, połowa ludzi nie umie poprawnie tańczyć, przecież dla ludzi tańcowalność, jest wbudowana w mózg. To pewno owoce klonu, sprawdź, czy nie są roślinami, podszywającymi się za ludzi...

— Skończ.

— Księżyc wychodzi zza niebobrudów, w telepogodoprzepowiadarce było to przepowiedziane dopiero na za dwie godziny, czy to dlatego że, za horyzontem szaleje jakieś burzodziwactwo, modyfikujące pogodę? Musimy to zweryfikować.

— Proszę.

— Albo celowo źle nam oznajmili pogodę, pewnie mają w tym jakąś mordochęć. Lecimy to potwierdzić.

— Przestań.

— Racja. Za dużo teorii spiskowych. Pewnie po prostu ludziopaliwo jest zatrute. Nie dotykałaś, mam nadzieję, niczego co leży na stołach? Ani nie wąchałaś? Ani nawet nie podchodziłaś do nich? W rakiecie mamy sporo bezpiecznych ludzkoęgobwkładów, specjalnie aby nie jeść niezweryfikowanego.

— Dość.

— No więc dlaczego posiadasz brak wiedzy, na temat tego co się tu aktualnie dzieje? Agent ALOPP musi być zawsze czujny, niespodziankośmierć czyha wszędzie. Może ktoś wypuścił coś do powietrza?

— Jedzenie nie jest zatrute. Zjadłam po trochu wszystkiego, co tu leży i nic mi nie jest.

— To koniec. Trujomateria o zwolnionym zapłonie, to ostatnia godzina twojej egzystencji, zaraz skrócę ci męki, nadstaw tętnicę.

— Chronos! Koniec! Czemu ze wszystkich potworów akurat wy dwaj, musieliście ją uratować? Nie mogę was znieść. Nic poważnego się nie dzieje. Jeden panikuje, drugi kroi dzieci. Ludzie są niespokojni, tak, ale przecież jedli to samo, co ja poza... — Mojmira odwróciła się w kierunku środka sali — tortem.

— Zatruty tort, klasyczne.

— Nie śmieć się, to poważne. To mogłoby się zdarzyć, na sali jest wiele ważnych osobistości. Doskonale miejsce na zamach.

— A dlaczego dowiadujemy się tego godzinę po tym, jak ów tort zniknął w jedzeniówkach ludzi, których masz za zadanie chronić? Słucham? Czemu od początku nie spacerujesz z omnimetrem, nie testujesz wszystkiego, pod kątem każdej śmiertelności?

— Nie spodziewałam się, zaprosili nas jako gości, uznałam, że wszystkiego pilnują. Poza tym, ten tort tak szybko zniknął, nawet nie było się jak mu przyjrzeć. I hej, jestem od niedawna w ALOPP, jeszcze nie mam doświadczenia.

— Musimy ewakuować ludzi, brudny tortopodpieracz nadal emanuje śmiercią. To pewnie trucizna lotna.

— To się nazywa patera. Naucz się polskiego. Torty podaje się na paterach! Bycie kulturalnym człowiekiem, polega na rozróżnianiu wysys...

— Patera, ciastobaza, nóżkotalerz, podcukrogrzybek, deserotrzymadło. Co za różnica. Nie znam się na sztucologii, potwory nie używają paterów.

— Paterek.

— Idź już.

Mojmira wyciągnęła omnimetr i jeździła nim po resztkach ciasta, ale nie wykrył on żadnej trucizny, poza nieprawdopodobną ilością cukru. Jednak to, nie uspokoiło wcale Chronosa. I Pyrroq się zaciekał.

— Uniwersalność. Sprawdzaj zawsze uniwersalność. O ile trucizny są tylko na ludzi, to uniwersalność jest łatwozabijaczem, dla całej Ziemi.

Wyciągnęła miernik uniwersalności i wypuściła zaraz z ręki, gdy wskazał wartości spoza skali.

— Uniwersalność, więc tak zginiemy. Zawsze to podejrzewałam. To koniec. Nie. To gorzej. Nieprawidłowomateria, spoza naszego świata, jest obok nas, i w ludziach wokół. Sztuczny wytwór, łamiący dowolne prawa fizyki, znowu trafił na Ludziokulę. Cokolwiek może się zdarzyć, wyrosną wszystkim dodatkowe kończyny, a potem te kończyny, zmieniają się w koniczyny, rzucą się na nas i przywołają armię nożyczek, która wytnie wszystkie okoliczne drogopokazywacze w śnieżynki. A te z kolei zaczną się obracać, jak dyskopiły, i założą swój własny biznes tartaków, zniszczy on gospodarkę kraju i zmusi ludzi do rzucenia się z głodu w ocean, ale nie będą mogli wodoodetchnąć, gdyż podmorskie lawapłuje, zasilane wiatrem z krów, które zjadły za dużo koniczyny, podniosą dno morskie i...

— Czy możesz wreszcie przestać?

— Przestać? Ale przecież tak właśnie działa uniwersalność. Magia, dowolnobyć, nieposkromienie, łamanie praw fizyki. Wszystko. Wszystko. Wszystko.

— Chronos ten jeden raz ma rację, Mojmiro. — Pyrroq był podejrzanie spokojny. — Uniwersalność nie ma granic. Żadnych. Już pominę że, sam zjadłem całkiem sporo tego tortu. Cóż, nie sądziłem, że tak zgine. Ale

uniwersalność to nawet zabawna śmierć, nie boję się. A jak i tak wszyscy zginą, to może, ach może, w końcu będę mógł bezkarnie mordować!

— Co oczolapiesz? Powiedz! — Chronos potrząsał Pyrrokiem.

— Sam nie wiem, wydawało mi się, jakby ludziom rozpraszało się lekko ubranie. A jak chciałem podejść, to wszystko wracało do normy. Panna młoda miała dłuższą suknię, tamten gość był jakiś większy, a ten dostał wi-siorek na szyi. To się działo przez chwilę, a potem zniknęło. Lepiej sprawdź, tym miernikiem, co było źródłem. Może ktoś, czegoś, w kuchni dosypał? Celowo, albo i nie.

Mojmira machała miernikiem na wszystkie strony. W kuchni nie było niczego groźnego. Był jednak cienki szlaczek na podłodze, który szedł do leżącego pod stołem, małego kamyczka.

— Och. Czy to możliwe? — Pyrrok się zastanowił. — Pamiętacie, jak do tortu, wpadła rakietka? To nie była rakietka, tylko meteoryt. Ten właśnie kamyczek, znalazłem go w swoim kawałku... znaczy piętrze i wyrzuciłem w cholerę.

— Dotykałeś uniwersalności! Nie zbliżaj się! — Chronos schował się za Mojmirą.

— Chodźmy na zewnątrz. — Mojmira rozejrzała się po ludziach, którzy przyglądali się, zwabieni rykami Chronosa. — Dlaczego nie powiedziałeś? To nietypowe, meteoryty nie wpadają na Ziemię do tortów, jak muchy do zup.

— Nie? Myślałem, że jak latają po kosmosie, to trafiają w planety i nie zawsze się palą w atmosferze. Mogą wtedy wpadać w różne, dziwne miejsca. I że to się zdarza cały czas.

— To się zdarza bardzo rzadko, a ich prędkość rozwaliliby cały tort, razem z paterą, stolikiem i kawałkiem podłogi. Ale to uniwersalność i nie musi słuchać się fizyki.

Mojmira ukradła szczypce z sałatki i podniosła nimi meteoryt. Wyglądał, jak całkowicie normalny kamyczek, z tym że stawiał dziwny opór w trakcie ruchów. Trzeba będzie go dokładnie zbadać i wymyślić sposób na neutralizację.

Byli akurat na zewnątrz, nad stawem, i obgadywali plan działania. Pyrrok formował płaskie bomby, a potem puszczał nimi kaczki, pomagając sobie mocą zdalnej manipulacji. Na końcu eksplodował je pod wodą, w majestatycznych wybuchach.

Wtedy zza chmur wyszedł księżyc, w całej okazałości, razem z gwiazdami. Zbiegło się to z krzykami ludzi na weselu. Uniwersalność reagująca na światło serokuli? Chronos miał obawy. Lecz Mojmira stwierdziła, że równie dobrze może być to zależne od fal grawitacyjnych, powstałych przy zderzeniu się jakichś czarnych dziur, akurat będących w pewnej odległości lat świetlnych,

równej liczbie ziarenek piasku w doniczce, z tulipaniem, w jakimś domu, o adresie będącym liczbą pierwszą i na ulicy pamięci człowieka, który umarł w 1966 roku. Chronos pogratulował Mojmirze, że zaczyna rozumieć, na czym polega uniwersalność.

Szli szybko, z powrotem do drzwi, gdy wypadła z nich panna młoda, ścigana przez mały tłumek.

— Pokaż tę suknię, jest taka piękna.

— Muszę się przyjrzeć tym świecącym diamentom.

— Czy to białe złoto, oplecione platyną?

Aby uratować pannę młodą, Pyrroq zrobił to, w czym był najlepszy. Tupnął łapą, ryknął i wystraszył wszystkich z powrotem, aż jeden się przewrócił.

— Nie proszę, nie zjadaj mnie! Nie nadziewaj mojej głowy, na swoje kolce! Nie chcę dołączyć to twojej kolekcji! — krzyczał.

— O czym ty mówisz? Przecież on nie mógłby niczego bolcoprzebić na swoje ciało, bo ma półkoliste kolce— zdziwiony Chronos odpowiedział. — Zobacz, przecież nie ma żadnej kolekcji ludziomózgokulek.

— Czego? — Wystraszony gość wstawał. — Jak to nie ma tych głów! Jest wielki, brudny i śmierdzący. Pokryty zaschniętą krwią swoich ofiar. Ma wielkie szpikulce na całym ciele, na które powbijał głowy tych, których zjadł! Jeden, dwa, trzy... sześć wyschniętych czaszek, dziecięcych. I ten błysk śmierci w oku. Zabije mnie i całą moją rodzinę, w męczarniach.

— Chyba za dużo wypieś. Ja nie widzę w nim nic z tego, co opisujesz.

— Mojmira podeszła do niego, żeby pomóc mu wstać, ale sam się uwinął szybciej i uciekł. — Czy ta uniwersalność polega na tym że, ludzie widzą... Pyrroq! — Mojmira aż się przewróciła w tył, tak samo jak gość. — On miał rację, patrząc stąd, jesteś przerażający! I obrzydliwy.

— O co chodzi, ja nadal widzę go normalnego. — Chronos nie dowierzał.

— Czyli ma to związek z odległością?

Mojmira wstała i zaczęła powoli podchodzić do Pyrroqua, którego kolce z każdym krokiem stawały się coraz mniejsze. Zaschnięta krew znikła, a czaszki parowały. Będąc na wysokości Chronosa, widziała już dawnego potwora. Ale postanowiła iść dalej. Wtedy ponownie zaczął się zmieniać. Tym razem porósł futrem, półkoliste już kolce, zmieniły się z ostrych noży na pluszowe. W końcu go dotknęła. Nie był twardy i kanciasty, jak zwykle, a miękki i przytulaśny, a do tego ciepły, co było dziwne, gdyż potwory są zmiennocieplne. Ścisnęła go.

— Weź przestań. Nie jestem pluszakiem. — Pyrroq zaczął ją delikatnie odklejać od siebie. — Sama słyszałaś, jestem groźny i noszę czaszki zjedzonych dzieci na kółkach.

— Rzeczywiście, jesteś dzieciościskakiem. — Chronos także podszedł do niego. — Mojmira, nie wtulościskaj się do uniwersalności, na miłość Boską.

To wygląda na jakąś zależność od odległości, z której aktualnie oczolapiemy. Ani ja, ani Mojmira, nie zjedliśmy tortu, ale nadal widzimy zmianę wyglądu Pyrroqua, który zezarł cały tortosegment.

— To nie tylko wygląd, ja czuję rzeczywiste futro. I czułam także jego smród z daleka. A ty, Pyrroq, widziałeś jakąś zmianę w nas?

Pyrroq zaprzeczył. A potem spojrzał na przestraszoną pannę młodą, stojącą na małym półwyspie. W tej nienaturalnie uniwersalnej sukni, wyglądała absolutnie kosmicznie. W świetle księżyca, jej ubiór mienił się, prezentując wszystkie odcienie bieli. Tysiące diamentów, każdy dokładnie oszlifowany i wpleciony w jedwabne nici od jedwabników, karmionych jedynie kwiatami paproci. Na tle czarnej wody, wyglądała jak słowiańska bogini. Jak zakłęty łąbiedź, albo tajemnicza zjawą. Jej welon, targany przez wiatr, niczym rosa na pajęczynie, zostawiał w powietrzu srebrny pył. Poświata sukni była tak jasna, że można było przy niej czytać. Odbicie w wodzie wręcz przestało się marszczyć, aby tylko nie skałać wyglądu postaci. Wokół latały świetliki i dopełniały wspaniałości.

Jednak Pyrroq, Chronos i Mojmira widzieli wystarczająco dużo skarbów wszechświata, żeby nie rzucać się bezmyślnie na białe złoto, oprawione platyną, jak robili to przed chwilą goście. Podobnie jak to było z Pyrrokiem, podchodzili do niej, a jej suknia gasła z każdym krokiem. Z bliska nie miała na sobie żadnej sukni, a jedynie proste ubranie. Całkowicie niepozorna, szara myszka.

— Czy ktoś mi wytłumaczy, co tutaj się do cholery dzieje? To wasza sprawka? — zapytała.

— Nic szczególnego, jedynie najgroźniejsza forma materii we wszechświecie, przez przypadek wpadła do weselociasta i zatrula wszystkich gości, tak że widzą iluzjybyty — Chronos odpowiedział.

— Próbujemy ogarnąć, jak działa. Sytuacja jest poważna, ale jeszcze nikt nie umarł, więc mogło być gorzej. — Mojmira patrzyła to na szarą myszkę, to na krwawego mordercę w oddali. — Wiemy że, patrząc na osobę, która zjadła trochę tortu, widzi się trzy różne rzeczy. Pyrroq z daleka jest wściekłym mordercą, ze średniej odległości normalny, a z bliska słodkim kotkiem. Ty natomiast, z daleka nosisz nieprawdopodobną, diamentową suknię, ze średniej odległości, jesteś ubrana w twoją zwyczajną suknię ślubną, a z bliska, nosisz bardzo niepozorne ubranie. Coś musi łączyć te trzy rzeczy.

— Pyrroq, chodź tu i pomóż nam! — Chronos zawołał. — Nie stój tam i nie sercozawaluj ludzi.

— Mnie nie przeszkadza. Jest dobrze. — Patrzył na lustra zdobiące zewnątrz sali i robił groźnie pozy. — Poradzicie sobie beze mnie. Na co wam bezużyteczny kociak. I zawołajcie kilku gości, niech się przestraszą.

— Byłam w sali bankietowej, gdy to się zaczęło, ludzie otrzymywali

góry pieniędzy, kobiety, samochody. Ale zawsze, jak podchodziłam bliżej, to wszystko znikało. Zmieniało się w coś odwrotnego. Te osoby, które dobrze znałam, one z bliska zmieniały się w... siebie? Prawdziwych siebie. — Panna młoda wpatrywała się w swoje odbicie w wodzie. — Zawsze chciałam mieć niewyobrażalnie doskonałą suknię ślubną, ale w głębi duszy... chyba właśnie jestem takim nikim. Trzy odległości. To jacy chcemy być, to jakimi widzą nas inni i to jacy jesteśmy wewnątrz.

— Czy może być to aż tak proste? — Mojmira się zastanowiła. — Wiem, że Pyrroq chciałby być taki, taki obrzydliwy, budzić postrach. A jednocześnie jest aż za dobry wewnątrz i do końca nie skrzywdzi nikogo. A to całkiem logiczne, że chcąc mieć diamentową suknię, wewnątrz, wybac mi, wcale nie jesteś diamentowa. Uniwersalności pokazującej pragnienia i wygląd serc jeszcze nie spotkaliśmy.

— Wszystko to nieprawda. To, jacy chcemy być, nie ma znaczenia, bo i tak nigdy się to nie stanie. Nigdy nie będę mogła kupić takiej wymarzonej sukni i nosić gigantycznych diamentów, a przecież biedna nie jestem. Marzenia nie mogą przyćmić naszego aktualnego życia, gdyż nigdy nie marzymy o realistycznych rzeczach. Suknia, której nie da się wyprodukować, samochody, niespalające paliwa, doskonałe żony i dyplomy uczelni, bez przykładania się do nauki, ludzie o tym marzą, ludzie tego nie mogą dostać. — W odbiciu luster, jej suknia zaczęła marnieć i się rozpadać.

— Ale nie tym razem — Chronos odpowiedział — wszystko to, się dzieje naprawdę. Uniwersalność rządzi się własnymi prawami. Tutaj wszystko jest możliwe. Czujesz słodki zapach śmierci Pyrroqua? Zobacz, na trawie został jeszcze srebrny pył, z twojej wstążkoczapki. Zdejmiesz suknię, przejdiesz kawałek i nadal tam będzie. — Chronos zdjął polem siłowym czaszkę z kolca Pyrroqua i przyciągnął ją do siebie. — Dziewczynka, pięcioletnia, jeszcze żyła, gdy przebijano jej głowę. Możesz ją palcokontaktować, możesz jej doświadczyć, nie jest żadną iluzją. Poza tym. Czy nie dałoby się wyprodukować takiej sukni atomolącząc ją, w jakimś teleporterze? Albo podobnie, zmienić ci mózgoośmiornice w głowie, abyś zdobyła potrzebną wiedzę? To, co dziś wydaje się niemożliwe, często może być uzyskane w przyszłości. Zapewniam, że dawno temu ludzie, marzyli o niestworzonych rzeczach, całkowicie normalnych dzisiaj.

— No właśnie. Zawsze marzymy o rzeczach, dla nas aktualnie nieosiągalnych. A kiedy jednak jest okazja do spełnienia arcymarzenia, to okazuje się jakąś sztuczną uniwersalnością. — Na te słowa panny młodej, Chronos wypuścił z rąk czaszkę, przypominając sobie swoją awersję do uniwersalności. — Suknia może i będzie mogła być ubrana, ale co dalej? Jeśli akurat się zdarzy, że nie będzie powodowała jakichś kłótliwych efektów, to co ze mną? Jeśli będę miała suknię, to będzie koniec. Największe marzenie speł-

nione, pora umierać. To właśnie dążenie do sukni, trzyma nas przy życiu. Spełnienie najwyższego marzenia, koniec drogi. Nacieszysz się nim dzień, a potem ono uświadomi cię, że nie masz już w życiu celu. Wesele nie może wiecznie trwać, nie ma nieskończonej ilości dróg, do jazdy supersamochodem, a dyplom nie służy do powieszenia na ścianie. — Odbicie w lustrze przedstawiało makabryczną pannę w sukni zjedzonej przez mole. Ale jej bliski wygląd wracał z szarej myszki do normalności.

— Ale jeśli nasze najwyższe marzenie, nie może być nigdy osiągnięte, to po co żyć? — Mojmira nie płakała.

— Po to, żeby zastępować je mniejszymi. To nas pociąga do działania, nie sam główny cel, ale pomniejsze. Nie można mieć diamentowej sukni, ale można mieć mniej magiczną. Można mieć bardzo ładną, normalną suknię. Taką, jak ta.

Diamentowa suknia w odbiciu, rozpadła się zupełnie, a ubranie myszki, ewoluowało do standardowej sukni, jaką panna młoda początkowo nosiła. Mojmira przyłożyła do panny miernik uniwersalności, który teraz wskazywał całkowite zero.

Już nikt nie krzyczał. Ludzie stali w równej odległości od siebie, patrzyli w lustro i na siebie nawzajem, robiąc dziwne ruchy. Każdy podziwiał swoje odbicie. Panika się skończyła. Była jedynie martwa cisza.

Nikt nie zwrócił uwagi na pannę młodą, która była jedyną ruszającą po sali postacią. Chronos i Mojmira patrzyli z okna, jak jej idzie. Sunęła w swojej sukni przez surrealistyczne widoki nierealistycznych postaci, skąpanych w świetle księżyca. Wysunęła się zza sportowca, obwieszonego medalami z olimpiady ze wszystkich dziedzin, zwłaszcza tych które odbywały się jednocześnie. Przejechała ręką po karoserii termojądrowego samochodu sportowego, swojego wujka. Doszła do wielkiej góry mięśni, która była bardziej szersza, niż wyższa i kilkukrotnie większa od potwora. Wszyscy bohaterowie komiksów złączyli razem. Postanowiła jednak przejść przez środek. Mięśniak rozmywał się pod jej obecnością, w centrum zobaczyła chudego patyczaka, nie rozpoznała, który to był z gości. Jej stryj siedział na kupie papierów i coś pisał, wszystko to były badania medyczne i przepisy na lekarstwa, do leczenia każdej choroby. W oczy rzucił jej się dokument naprawiający uniwersalność, dokument naprawiający samego siebie. W końcu jej siostra Magda, z bliska nie wyglądała niezwykle, ale panna wiedziała, jaka będzie z daleka. Odchodziła, a u stóp siostry wyrastała mównica. Magda pozdrawiała swoich wyborców. Widziała swojego ojca, jak obraca jej nowego męża na ruszcie nad ogniskiem. Sama czasami z chęcią by to zrobiła. Nagle z powietrza wyłonił się jej kuzyn. Niczym upiór z mgły. Ale gdy przeszła bliżej, zniknął ponownie. Depresja. Mały Tymek bawił się klockami i całkowicie nie zwa-

żał na to, co się dzieje wokół. W żaden sposób także nie zmieniał się pod wpływem odległości. W końcu doszła do końca sali. Pan młody spoglądał na lustro. Zobaczyła w nim samą siebie. Drugą siebie. Weszła w swoje odbicie, a jej mąż odwrócił się i uśmiechnął. Powiedział, że szukał jej wszędzie, aż zobaczył jej postać w lustrze i nie mógł oderwać wzroku. A może niektóre marzenia rzeczywiście mogą być prawdziwie spełnione? Trzy osoby i potwór, została jeszcze reszta gości i drugi potwór.

Anastazja miotła się po sali.

— Tego nie ma naprawdę, nie istnieje. Nigdy nie wygrasz całej olimpiady, to niemożliwe. A nawet jeśli byś wygrał. Jakim wrakiem człowieka się staniesz? Umrzesz rok później. — Medale odpadły i potoczyły się po podłodze. — Wujku, nigdy nie będziesz mieć samochodu na wodę, a nawet jeśli. Ile by ważył? Gdzie byś go bezpiecznie parkował? Kto by go naprawiał? Przecież nawet nie ma porządnej drogi z waszego domu do miasta. Gdzie byś nim pojechał, mając radioaktywny tokamak pod maską? Pewnie prosto do kostnicy, cięższy o całe mnóstwo dodatkowych neutronów, przewoziliby cię w pudle do radioaktywnych odpadów. — Wujek zamrugał, wyprostował się. Samochód zmienił się w jego własnego poloneza i zniknął. Już sześć dusz. — Siostrunio, wybaczone. Ty akurat nigdy nie będziesz rządzić krajem. I nie dlatego, że nie będziesz umiała, a dlatego, że ludzie są za głupi, aby zaakceptować twoje odważne zmiany. Jak myślisz, jak zareagowałiby wyborcy na twój pomysł tego dziwnego, wspaniałego prawa, o którym mi ciągle tyle opowiadasz? — Mównica przewróciła się z łoskotem. Siedem. — Wasze marzenia nigdy się nie spełnią, tak jak tego oczekujecie. — Osiem. — Po spełnieniu ich i tak byście żalowali. — Dziewięć. — Nie da się, nie możesz, nie zrobisz. — Wszyscy. —

Mojmira i Chronos powoli podchodzili do Pyrroqua. Jego kolce zmniejszały się tak, jak wcześniej.

— Dlaczego uważasz, że nie jesteś dość groźny? — Mojmira zapytała.

— Bo ciągle słyszę, jak to mało spiczasty jestem. Małe dzieci wolą mieć na mnie przejażdżkę, niż uciekać z krzykiem. „Ha, ha, Pyrroq. Twoje kolce wyglądają, jak noże do pizzy”. Ile razy to słyszałem.

— I jak pizzotnarkami, jesteś w stanie nimi obracać i ciąć wszystko z chirurgiczną doskonałością — Chronos opowiadał. — A do tego jeździć, jak na kółkobutach. Każdy z nas jest w czymś lepszy, a w czymś gorszy. A ja? — Westchnął. — Ciągle mi dźwiękoprzekazują. „Jesteś najbardziej bezużytecznym potworem ze wszystkich”. „Jak można bać się używać własnej mocy”? „Co to znaczy, że nie umiesz cofnąć czasu i uratować mu życia”? „Szkodziś nie tylko sobie samemu, ale nam wszystkim”. „Sam potrafię bardziej nagiąć czasoprzestrzeń magnetyzmem, niż ty dedykowaną zdolnością”. „Wstyd, wstyd”. „Prędzej wynajdziemy wehikuł czasu, niż ty sam nauczysz

się używać własnej mocy”. Ile razy już to dźwiękoodbierałem.

— Widzisz? Obaj nie jesteście doskonali i nigdy nie będziecie dokładnie tacy, jacy chcecie. — Mojmira jeszcze bardziej się zbliżyła. Spiczaste kolce zniknęły zupełnie. — Ale czy to powód, żeby nie mieć w ogóle marzeń? Zapewniam cię, Pyrroq, że większość kosmitów trzęsie się na wasz widok ze strachu. I nie ma znaczenia wygląd, wasza zła sława niesie się wszędzie i działa znacznie potężniej, niż jakieś igły. Mniejsze marzenia, Tymek nadal czeka na swojego czerwonego smoka. — Mojmira ostatecznie ścisnęła Pyrroqua. Był zimny, twardy i kanciasty. Taki, jak zwykle.

Goście po tej przygodzie, na pewno nie chcieli kontynuować wesela. Wszyscy, z wyjątkiem najbliższej rodziny Anastazji, pakowali się do odjazdu. Ale czy wesele okazało się klapą? Ludzie powyciągali lekcje z tej przygody, co jest znacznie ważniejsze, niż dотаńczenie tańca do końca.

Rozdział 6

Bankiet w Kuli

Wioska jest atakowana przez literackie demony. Tylko dzielny, acz niedoświadczony wojownik jest w stanie je pokonać, używając do tego swojego miecza kreatywności i worka z alternatywnym wszechświatem.

Gdy tylko czubek głowy Wielkiego Neofantasora wyłonił się zza gór, odpalono armaty załadowane gorącym atramentem. Katapulty wystrzeliły litery, a papierowe samoloty wzniosły się w powietrze. Wszystko na darmo, wielkolud ani drgnął.

Wojownicy z wioski, uzbrojeni w pióra i kałamarze, ruszyli do boju. Atakowali wroga, używając całego swojego doświadczenia. Opowiadania cyberpunkowe, fantasy i fantastyki naukowej cięły powietrze. Horrory, wiersze i dzieła detektywistyczne rozbijały się o jego ciało. Jednak niewzruszony Neofantasor pozostawał niewzruszony. Stał przed wioską i wysypał z rękawa, niczym wytrzepując piasek z buta po całodniowym siedzeniu na plaży, dziesiątkę straszliwych demonów. Demony szybko i sprawnie rozprawiły się z całą obroną wioski, rzucając po jednej gwiazdce, w każdego z wojaków. Nikt z obrońców nie przeżył, wieś została bezbronna.

Ale jak to w baśniach zwykle bywa, znalazł się młody syn doktora — Antyrax. Trochę ułomny językowo i bez jakiegokolwiek doświadczenia, postanowił dzisiaj zginąć w walce. Nie miał, jak wszyscy, zbroi, pióra, czy zapasu atramentu. Posiadał jedynie szklany miecz, wypełniony płynną kreatywnością, dmuchawkę z serum śmiechu, lateksowe buty i worek z alternatywnym wszechświatem.

Najbliższa demonka, Obudzona, została z zaskoczenia kopnięta z lateksowego buta prosto w pupę, i nawet nie poczuła. Dopiero serum śmiechu, wstrzyknięte prosto w szyję, zwróciło jej uwagę. Wtedy Antyrax sięgnął do swojego worka i wyciągnął... rzecz. Obudzona popatrzyła na zagubionego wojownika, to na przedmiot, który trzymał, po znowu na wojownika. Zamru-

gała, nie rozpoznając zupełnie, co to jest i czy się tego bać. Ostatni pisarz też obracał w dłoni i oglądał rzecz ze wszystkich stron, ale i on nie wiedział, co właściwie właśnie wyciągnął. Wyrzucił za siebie i spróbował ponownie.

Po kilku minutach wyrzucania różnych, nieokreślonych obiektów z worka, spostrzegł że grupka demonów go otoczyła i z zaciekawieniem obserwuje jego zmagania z samym sobą. Nie umiał używać własnego wszechświata. Co za matoł. Postanowił więc wykonać swoją powinność w tradycyjny sposób, zamachnął się i wbił swój miecz w najbliższego demona, który odskoczył z bólu. Stare, sprawdzone metody zawsze działają. Nie długo cieszył się z sukcesu, zaraz wszystkie straszydła razem wzięły i dmuchnęły w niego strumieniem przecinków — jego największą słabością.

Pierwszy lecący znak interpunkcyjny ominął, podskakując na lateksowych butach, drugi skontrował mieczem, lecz tysiąc kolejnych odrzuciło go na kilkaset metrów w tył. Upadł obolały w błoto, po drugiej stronie wioski nad którą chyba właśnie przeleciał. Jakimś cudem nic sobie nie poламаł. Lecz to nie był koniec kontrataku, lecący błąd ortograficzny prawie rozciął go na pół, Antyrax zdążył odskoczyć, lecz puścił miecz, który pękł na drobne kawałeczki, zmiażdżony przez „Ó”. Kreatywność wsiąkła w błoto, tworząc nowe królestwo błotnych mrówko-androidów, zasilanych parą z wody basenowej.

Antyrax był teraz bezbronny, a bezbronnym człowiekiem żaden z demonów się już więcej nie interesował. Wstał i zobaczył, jak jego wioska właśnie jest równana z ziemią. Cień Wielkiego Neofantasora, wychylającego się zza góry, wyglądał jak dłoń dziecka, które zagarnia klocki z ziemi, aby je zaraz obsłinić i połknąć. Czy to był już koniec dla niego i dla wszystkiego co znał?

—Nie, to nie koniec —pomyślał, sięgając po worek. —Jestem pisarzem i to ja ustalam zakończenia.

Wtedy jego lateksowym butom wyrosły śmigła, wspomagane skryptem w Bashu, i poniosły go prosto pod nos Obudzonej, zostawiając za sobą linuk-sowy ślad. Zaciekawiona demonka rozpoznała niedojdę, którego wcześniej zmiażdżyła. Antyrax nie miał już żadnej broni, tylko worek. Sięgnął do niego i długo nie wyciągał ręki.

— Mam coś specjalnie dla ciebie, Obudzono.

— Kolejny dzień w pracy, kolejny dzień robienia bezużytecznych czynności dla bezużytecznej korporacji w tym bezużytecznym świecie — pomyślałem.

Wziąłem komórkę i zacząłem przeglądać maile. Spam z reklamą talerzy, zaproszenie do znajomych na Facebooku, oczywiście od obcej osoby, powiadomienie o komentarzu na YouTube, powiadomienie o mailu na innej skrzynce pocztowej, przypomnienie o opłacie za subskrypcję tej bezużytecznej gry komputerowej i tysiąc innych bezużyteczności. O, znowu rozpętałem

gównoburzę na Mirko i zablokowali mi konto Twittera za niepoprawną politycznie myślozbrodnię. Bezużyteczność do kwadratu.

Z nadmiaru bezużyteczności zdrzemnąłem się w ubraniu na godzinę. Obudziło mnie głośnie gruchanie z okna. Czyżby jakaś użyteczność w końcu mnie spotkała? Na oknie siedział biały gołąbek, w dzióbku trzymał kopertę. Nie będąc pewnym, czy nadal nie śnię, odebrałem przesyłkę i przyjrzałem się kopercie. Gołąb zaraz zniknął, oddalając się bezszelestnie.

Koperta była z papieru czerpanego. Adresowana była elegancką kursywą do mnie, do Mateusza Mechalcznego, zamieszkałego na ulicy Szerokiej w Gdańsku. Województwo Pomorskie, Polska, Ziemia, Układ Słoneczny, Galaktyka Droga Mleczna, Gromada Lokalna, Czwarta Kwadra. Z tyłu widniała pieczęć z wosku pszczelego, wypukły obraz kuli i jakiś napis z niezrozumiałych znaków. Przecież był 2017 rok, kto dzisiaj jeszcze wysyła papierowe listy, zamiast maili? Zatem to był kawał. To musiał być kawał. Pytanie jeszcze, po co ktoś mi go wyciął?

Ostrożnie otworzyłem kopertę, trzymając ją obcęgami, spodziewając się że coś straszego zaraz z niej na mnie wyskoczy. Nic takiego się jednak nie stało. Pisany odręcznie list był tym, co zwykle znajduje się w kopertach.

Szanowny Panie Mateuszu Mechalczny.

Mam zaszczyt zaprosić Pana na uroczysty bankiet z okazji wyboru na jednego z przyszłych członków ALPP. To wielki zaszczyt, móc gościć nowych agentów tej organizacji na pokładzie mojej C. Mam najskrytszą nadzieję, że zostanie Pan przyjęty i będzie mieć Pan we współpracy z D udział w walce o wspólne dobro.

Zapraszam do siebie dnia 20 października, roku Pańskiego 2017. Myślę, że marina w Głównym Mieście Gdańska będzie doskonałym miejscem na lądowanie mojej kuli i tam się spotkamy w lokalne południe. Po obiedzie wybierzemy się w podróż na Felicję, gdzie pozna Pan swoich przyszłych, mam nadzieję, członków przybranej rodziny.

Przypominam, że w C, oprócz najwyższej kultury osobistej, od zawsze obowiązywał rokokowy styl ubioru. Wszyscy goście powinni przypiąć najwyższą dbałość o szczegóły swojego wyglądu. Uprzejmie proszę także, aby nie posiadać na pokładzie żadnych urządzeń użytkujących elektryczność.

Z Bogiem.

— Profesor C

Kilka dziwnych znaków zostało wtrąconych pomiędzy litery. Zaczynało

się robić ciekawie. Autor tego dowcipu chciał, abym za trzy dni, w XVIII wiecznym stroju pałacowym, udał się w sam środek miasta w dniach szczytu, nie zabierając ze sobą żadnej elektroniki. Potem tajemniczo miałem przejść tajemniczy test na zostanie tajemniczym członkiem jakiejś tajemniczej organizacji. Trzeba dokładniej przestudiować ten tajemniczy list.

Szybkie szukanie Felicji w internecie wskazało jedną stronę o teoriach spiskowych. Felicja miała być planetką, stworzoną przez kosmitów, na której hodowano ludzi, aby przeprowadzać na nich straszliwe eksperymenty. Jeśli to prawda, może zabrakło im tam królików doświadczalnych i porywają kolejne ofiary? Ale wtedy przecież nie dawali by mi wolnej ręki do odmowy.

Na tej samej stronie podano: ALOPP jest pozaziemską organizacją terrorystyczną, zrzeszającą ludzi w celu mordowania mieszkańców własnej planety. Ale od czego był to skrót, to nikt nie wiedział.

„Czwarta Kwadra” dawała za dużo losowych wyników, aby wywnioskować z nich, o co mogło Profesorowi chodzić.

Lokalne południe w Gdańsku, czyli dwunasta godzina czasu słonecznego, uwzględniając jeszcze czas letni, to trochę przed trzynastą czasu strefowego. Przyjdę o 12:00, najwyżej trochę poczekam.

Wikipedia natomiast wskazała, że gołębie pocztowe w żadnym wypadku nie mogłyby doręczyć listu bezpośrednio do odbiorcy. Ich mechanika polega na wracaniu do macierzystego gołębnika, z dowolnego miejsca na świecie, i tylko tyle. Listów z pewnością nie wsadzano im do dzióbka, a przywiązywało się je do nóżek. Rozejrzałem się po pokoju, czy przypadkiem nie miałem w nim gołębnika, aby hodować gołębie pocztowe, ale nie. Moja teoria o dowcipie zaczęła się lekko sypać.

Kilka razy, w różnych częściach świata, widziano w tym samym momencie kuliste UFO i ludzi w strojach rodem z Wersalu. Podobno zdjęcie zrobione kuli nigdy nie wychodziło poprawnie, a większość ludzi magicznie zapomniała o zdarzeniu chwilę po odlocie tajemniczej struktury. Nieliczni pamiętali i rozpowiadali to dziwo, ale nikt im oczywiście później nie wierzył. Kulę widywano w różnych miejscach, nie ograniczała się, jak na filmach, tylko do USA, przelatywała przez centra miast, pływała pod wodą, cumowała do Międzynarodowej Stacji Kosmicznej, straszyla samoloty, ślizgała się po biegunowych lodach i toczyła bitwy z wojskami wszystkich krajów świata.

Następnego dnia zabrałem list do znajomego chemika. Potwierdził on moje obawy, list wykonany był oryginalną techniką sprzed kilkuset lat. Skład chemiczny papieru i atramentu, odpowiadał tym, używanym dawno temu. W dodatku narzędzie pisania z pewnością było ptasim piórem. Na myśl o bezużyteczności otaczającego mnie świata, postanowiłem pojutrze zrobić coś użytecznego.

Pod naporem nietypowości i kreatywności dzieła, Obudzona zaczęła krzyczeć, zwijać się w konwulsjach i palić czarnym ogniem. Zmieniła się w mały księżyc i poleciała, jak frisbee, z powrotem w kierunku Wielkiego Neofantadora.

Triumf Antyraxa nie trwał długo, za chwilę, od tyłu, złapała go Dederid. Jej czarna ręka owinęła się wokół delikatnego światostwórcy, jak czarny worek na zwłoki. Poczęła go zacieśniać, niczym lekarz mierzący ciśnienie. Zaraz wycisnie naszego bohatera, jak tubkę pasty do zębów. Wywijając się rybio, Antyrax zanurkował do worka i długo nie wychodził. Demonka przez godziny nachylała się nad otworem, aby capnąć go jak tylko wystawi głowę. Gdy tylko coś się wysunęło, porwała to z ochotą. Była to jednak kolejna opowieść, zabójczo eksperymentalna, niesamowicie abstrakcyjna. Nietypowość poparzyła jej łapska.

Mateusz wypożyczył wymaganą górę z wypożyczalni kostiumów. Zastanawiał się, czy nie podkraść jakiegoś szustokora z muzeum, ale to chyba nie było by zbyt poprawne zachowanie. Bał się, czy mierna jakość kaftana, spowodowana nieoryginalnością, nie będzie zwracać nadmiernej uwagi w świecie najprawdziwszych atlasowych pasów i perłowych guzików. Postanowił kupić więc kilka ozdób ze sztucznej biżuterii, które wyglądały dość kosztownie, a stworzone były z byle-czego, i doszyć w losowych miejscach. Miał nadzieję, że Profesor i inni goście nie zauważą różnicy.

Z pończochami nie było żadnego problemu, znalazł je w damskim sklepie. Tak samo coś, co można było podciągnąć pod starodawną koszulę. Musiała być flanelowa z wystającymi rękawami. Ogarnął także puder.

Peruka, cóż. Przynajmniej znalazł za szafą trójkątną czapkę piracką po poprzednich lokatorach. Najgorzej, że zazwyczaj chodził na łyso, gdyż rodzice nie obdarzyli go mocnymi włosami. Potrzebował więc na szybko przykleić coś sobie na łeb. Liczył w głowie, ile lat może dostać za kradzież peruki sędziemu, gdy spostrzegł wyprzedaż starych futer. Używając magii nożyczek, kleju i starego mopa, wygenerował coś, co po przykryciu trójkątną piracką czapką wyglądało dość znośnie.

U zegarmistrza kupił za grosze kopertę zegarka, pustą w środku, z brakującymi wskazówkami, całość zaczepioną na łańcuszku. Zegarek nie musiał działać, ważne aby był.

O dziwo, to buty przysporzyły mu najwięcej problemu. Niby lakierki z klamrą nie są niczym bardzo skomplikowanym, a jednak nikt ich nie produkuje. Może właśnie dlatego, że były modne trzysta lat temu? Wpadł na pomysł, aby kupić coś podobnego i przerobić. Znalazł buty dla zakładów pogrzebowych, gdyż tylko te odpowiednio się błyszczały, i przyszył im klamry od spodni. Z daleka nie było widać różnicy.

W domu ubrał się i przejrzał w lustrze. Połączenie Napoleona, Ludwika XIV i informatyka z Gdańska. Muszą zrozumieć.

O jedenastej godzinie, owego wielkiego dnia, wdział pełny strój. Nie mógł się przecież tak pokazać w mieście. Pończochy zatem przykrył spodniami dresowymi. Na elegancki szustokor nałożył nieco za dużą bluzę z kapturem. Lustrzane lakierki przykrył jakimiś szmatami, żeby nie zwracały zbytnej uwagi. Tylko pseudo-perukę schował do plecaka.

To nie mogło pójść tak łatwo. Z daleka zobaczył kordon policji i wojska, stojący w Zielonej Bramie, blokował wstęp każdemu wychodzącemu z Długiego Targu. Ucieszył się i kamień spadł mu z serca. Oznaczało to, że jednak nie padł ofiarą żartu. Znalazł w końcu promyk użyteczności w ocenie bezużyteczności. Każda normalna osoba, wiedząc że wielka latająca kula-zapominajka wylądowała w centrum miasta, ewakuował by się z niego jak najdalej. Mateusz jednak nie był normalny, i może dlatego właśnie został zaproszony na najbardziej nienormalną ucztę w świecie.

Do mariny spróbował dostać się okreżną drogą, przebiegł przez Krowi Most na Wyspę Spichrzów. Klucząc uliczkami zbliżył się do portu, jednak tutaj też była blokada. Widział w każdym bądź razie kawałek wody w basenie jachtowym, nietypowe fale odbijały się od brzegów, coś się tam jednak działo. Popatrzył smutno w kanał i pomyślał, że chyba zostanie mu wskoczyć do wody i popłynąć wpław, pod mostem omijając strażników. Ale przecież pewnie nie zostałby wpuszczony mokry do rakiety. No i co z pudrem, który już sobie wcześniej pieczołowicie nałożył? Głupi. Podziurawią go zaraz jak ser, gdy tylko zobaczą kogoś płynącego kanałem wpław. To był koniec.

Szustokor był bardzo gruby, rozpiął więc bluzę żeby się nie ugotować, teraz wszystko było mu jedno, czy ktoś go zauważy. Był tak blisko, a jednocześnie tak daleko. Wszystko miało prysnąć, jak bańka. Czuł się jak rybka w siatce, wrzucona do oceanu. Zaraz będzie widział swoją życiową porażkę, jak na dłoni. Co robić? Co robić?

Wybawienie przyszło nieoczekiwanie. Oto bowiem mama z małą dziewczynką podpłynęły do niego skuterem wodnym, oferując szybką podwózkę. Myśląc, że to pomyłka, zdjął bluzę, pokazując swój strój w połowie okazałości. Kobieta jednak nie uciekła, nie przestraszyła się dziwaka, tylko się uśmiechnęła.

— Chyba się teraz nie poddasz? — zapytała.

— Skąd... kim...

— Kula miał wielu gości. — Położyła rękę na piersi. — Jak tylko zobaczyłam, że wrócił do miasta, wiedziałam. Ktoś będzie potrzebować pomocy.

— Ja... — Mateusz milczał przez chwilę. — ha, ha. Prawie się nabrałem. To niezwykle, jak wynajęliście żołnierzy, żeby zastawili miasto specjalnie dla mnie?

Tajemnicza osoba przewróciła oczyma, zdjęła swoją córkę na chodnik i zeskoczyła, wrzuciła klucze od skutera głównemu bohaterowi do kieszeni szustokora i poszła, nie odzywając się więcej, trzymając dziecko za rękę.

Mateusz w rokokowym stroju wersalskim zasuwał na skuterze wodnym kanałem Nowej Motławy, ozdoby szustokora mieniły się w pełnym słońcu tak samo, jak latające wokół niego krople wody i stalowe kule, wystrzelone z mostu przez żołnierzy zabezpieczających lądowanie wielkiej białej kuli w centrum miasta. Schował się na chwilę pod mostem, jak zagoniony przez wilki królik w norze, a gdy wypłynął z drugiej strony, wtedy ją zobaczył.

Była wielka, jak budynek, wypolerowana, biała i doskonale kulista. Dołem dotykała lekko powierzchni wody, tworząc promieniste fale. Odbijała w sobie cały Gdańsk. Mateusz zobaczył w niej malutkiego siebie na łódeczeczabawce, malutkie budynki, żołnierzyków, spichrze, basenik, niebo, helikopter jak muchę i blask pełnego słońca. Już nikt nie strzelał, już tylko wszyscy patrzyli. I bali się. On się nie bał. Przyszedł tu na bankiet. Przyszedł we francuskim stroju. Przyszedł tu, bo został zaproszony.

Zszedł ze skutera na pomost i poprawił perukę, wtedy też właz w dolnej części zaczął się otwierać. Tak jak się spodziewał, był to dźwięk szczęku łańcuchów, a nie elektrycznego silnika. Ze środka powiał zapach kurzu, wosku i lekkiej stęchlizny. U dołu rozwinął się elegancki, czerwony dywan. W przejściu stanął On. Nosił strój wspanialszy, niż Mateusz mógł sobie kiedykolwiek wyobrazić, tak inny od jego własnego, a przecież z tego samego okresu historycznego. Przy jego ozdobach, sztuczna biżuteria Mateusza rzeczywiście wyglądała na sztuczną. Jego najprawdziwsza peruka przyćmiła wielkością cały futrzany twór z głowy gościa. Lakierki błyszczały się tak samo, jak jego statek kosmiczny z którego wyszedł. W ręku trzymał laskę z białą kulką, pomniejszoną wersją tego, co znajdowało się tuż za nim.

— Jestem Profesor Kula. Miło mi pana gościć na moim statku.

Antyrax wyszedł z worka, gdy z Dedirid została już tylko kupka popiołu. Jeszcze ośmiu. Tym razem demony nie bardzo chciały go atakować. Antyrax więc wskazał jednego z nich palcem, niczym sędzia nowoskazanego na śmierć. Lenna. Pora na mikropomysły. Sięgnął do worka i od razu złapał to, czego szukał.

— Waćpan Mateusz Mechalyczny, jak mniemam — powitałem gościa. — Waćpan Mateusz Mechalyczny niepewnie, acz żwawo podszedł, uklonił się, i schował za framugą wjazdu, znikając przed przeszywającym wzrokiem miasta.

— Proszę wybaczyć mi mój ubiór i maniery, Panie Profesorze Kula. — Uklonił się ponownie, prawie do ziemi. — Musiałem przedrzeć się przez kordon wojska i ominąć grad pocisków, aby przybyć do pańskiego statku.

— Nazywam się Kula, mości Mateuszu Mechalczy, nie Kula — poprawiłem, zamykając korbą właz. — A ta kula nazywa się Kula. I nie jest jakimś statkiem kosmicznym, a Kulą.

— Kula... — niepewnie odpowiedział.

— Nie Kula, Kula. Moje nazwisko, nazwa tego miejsca, typ urządzenia, i bryła geometryczna. Kula, Kula, Kula i kula. To trzy różne słowa, zupełnie inaczej wymawiane. Zupełnie inaczej zapisywane.

Mateusz Mechalczy podrapał się po głowie, ścierając puder.

— Ignoruj go, on mówi i słyszy na częstotliwościach poza zakresem naszych uszu. — Katarzyna Kosmata zjechała po falistej poręczy schodów i przysunęła do nas, nawet się nie witając. — Jestem Kasia, cześć.

— Droga Katarzyno Kosmata! — skarciłem ją. — Maniery! Niech panna nie prezentuje złego przykładu naszemu gościowi. Panie Mateuszu, mam zaszczyt przedstawić panu...

Gość jednak utopił wzrok w olbrzymiej sukni Katarzyny, nachalnie gapiąc się na każdy jej detal. A już się radowałem, że chociaż on będzie potrafił tu zachować maniery. Nadaremnie. Najgorsze w tej sytuacji było to, że ona sama wręcz go do tego zachęcała. Zamiast się przedstawić, zaczęła tłumaczyć skąd i jaka część ubioru pochodzi.

Najpierw zawiesił oczy na jej biuście, wodząc żrenicami to w lewo to w prawo. Najprawdopodobniej podziwiał plecionkę z anielskich włosów, którą obszyta była góra. Anielskie włosy są całkowicie przezroczyste, gdy odpadną od właściciela, więc aby stworzyć ten element ubioru, trzeba było prawdopodobnie zbierać je z niebiańskich podłóg w całym raj.

— Trafiłam przez to na dywanik anielskiego ministra poprawnego zachowania, chciał to podciągnąć pod brak szacunku dla zarządu Nieba, ale wybroniłam się tym, że wszyta w suknię świętość będzie dodatkowo ochraniać mnie przed demonami, czy jakoś tak.

Następnie zszedł niżej, aby przyjrzeć się lepiej pasu. Katarzyna gustowała się w nieprawdopodobnie kosztownych ubiorach, lecz jej pas był wykonany ze zwyczajnego, ziemskiego jedwabiu. Może chciała tym pokazać, jakoby jej suknia była w równym stopniu wykonana ze składników z całutkiego wszechświata?

— Ten jedwab pochodzi od jedwabników karmionych nektarem jedynie z najrzadszych gatunków orchidei, podlewanych krystaliczną wodą źródlaną z Himalajów — wyjaśniła cały sekret.

Po pasie, przyszedł czas na szyję. Katarzyna założyła tym razem kolie z zmutowanych pereł Khaliniskali... czy to była Rezurma? Nie pamiętam, kto ostatnio przejmował stolicę i nazwę tej przeklętej... Planety Wojny, jak ją wszyscy nazywają. Kulki mieniły się i pulsowały wszystkimi kolorami tęczy. Od podczerwieni, po nadfiolet. Te perły można było znaleźć tylko w

małżach, żyjących w skażonym jeziorze, na północy pustynnego kontynentu Terb. Chwila, teraz to już nie był już Terb... no na północy tego największego kontynentu planety. Zdaje się że to albo Czarna Armia, albo Komodowa utopiła tam kiedyś zbiorniki z kancerogennym żelem, w celu wewnętrznego wyniszczenia przybrzeżnego miasta Hirten... wtedy to było Hirten. Nie udało się, mieszkańcy Hirten wyczuli podstęp i zamiast umrzeć na nowotwory, od picia skażonej wody, poumierali z pragnienia. W każdym razie flora i fauna w jeziorze przeszła nieprzyjemne zmiany fizyczne.

Buty. Był to wspólny wytwór czterech Khrnzrhkh. Najpierw poprosiła Chrrkrhkrkk o stworzenie lodowej podstawy. Potem pewnie Iliścirr obudował to swoją czarną rkkizniisi, Buffsirr dodał czerwone wkładki z buffzerda, a Fluszsrisss utwardził ogniem.

— Te buty zostały zrobione przez potworów, najpierw Mikołaj stworzył lodową podstawę, Psychit zalał ektoplazmą, Pyrroq dodał czerwone klejnoty-bomby, a Plazma utwardził ogniem. — Katarzyna Kosmata właśnie spowodowała, że kolejna osoba będzie nazywać Khrnzaalk potworami, zamiast porządnie w ich własnym języku.

Zahaczył o wachlarz. Ten był stworzony z półprzezroczystych łusek białego cyrkowca. Te smoki wyginęły doszczętnie po ataku czerwonych kartaczy na ich wyspę. Właściwie, jedyne pozostałe cyrkowce można teraz znaleźć w zoo w Capitalu. Szkoda ich, miały wspaniałą kulturę. Cyrkowe baśnie do dziś opowiada się małym smoczkom do legowiska, a cyrkowi malarze są nie-doścignionym przykładem talentu w wielu kulturach. Kartacze to zwykłe zwierzęta. Żeby chociaż te barbarzyńskie pasowce ich rozbiły, ale nie. Największy i najbardziej bezmózgi gatunek smoków zaatakował, rozszarpał i pożarł najwspanialszych.

Ostatecznie Mateusz popatrzył się na jej twarz. Nie, nie na twarz, a na makijaż. Oczywiście, Katarzyna Kosmata nie mogła spocząć na wyrywaniu łusek prawie wymarłym smokom. Jej puder był stworzony ze zmielonych ciosów mamuta. Jak ona odkopała je z syberyjskiego błota i wybieliła, tego nie wiem.

— Przekonałam Chronosa, jednego z potworów, żeby odwrócił trochę czas i przywrócił im świeżość.

Nikommu się nie udało przekonać kiedykolwiek Pfiishuss do jakiegokolwiek używania swojej mocy! Jak ona to zrobiła?

To jednak nie był koniec podziwiania, poszedł wzrokiem wyżej. Fryzura Katarzyny była przeogromna. A wszystko to z naturalnych włosów. Wiem na pewno, że Floria... znaczy Hhurnna przywiązuje podobną uwagę do wyglądu, co Kosmata. Na pewno nie odmówiłaby Katarzynie podkreślenia jej cebulek włosowych w celu ich przyspieszenia. Ale w sumie Chronos także mógł to zrobić.

— W Rossmanie sprzedają taki super szampon do włosów. Nic więcej nie potrzeba. Może na twoje też pomoże.

Na jej fryzurze osiadły wielobarwne motyle. Co jakiś czas, któryś wzbijał się w powietrze, robił pętlę wokół jej głowy i lądował z powrotem. Były to najprawdziwsze motyle, hodowane i tresowane w tajnej placówce pod motylarną w Burggarten. Ciekawe, jak je zdobyła. Znając Katarzynę, pewnie jak gdyby nigdy nic weszła przez tajne wejście, w tej pełnej sukni, z naładowanym szyfratorem w ręce, i powiedziała: „Dajcie mnie tych tresowanych motyli na głowę, bo zaraz mam bankiet we wielkiej, latającej kuli.” Być może tylko po to w ogóle przyjechała dzisiaj do Wiednia. Przyjechała po motyle, i żeby przypisać o zawał serca całą Austrię. Więc tym razem postanowiła wsiąść do Riesenrad i pojechać wagonikiem na sam szczyt, gdzie wcześniej specjalnie umówiła się ze mną, abym podleciał po nią Kulą. Oczywiście, jak tylko przyleciałem, wybuchła panika. Koło się zatrzymało, uwięzieni w wagonikach ludzie próbowali uciekać po konstrukcji koła, przed wielką białą kulą, cumującą właśnie do najwyższej budki. Katarzyna otworzyła drzwiczki i robiąc krok nad przepaścią, weszła do pojazdu. Pomachała wachlarzem pozostałym, ledwo żywym ze strachu osobom w budce, i odlecieliśmy. Następnym razem pewnie stanie na szczycie Empire State Building, a ja będę robił za King Konga. I też będę potem uciekał przez myśliwcami. Czy można się uzależnić od amnezji, którą pokryty jest statek? Uzależnić od siania paniki w ludziach, którzy i tak za chwilę o wszystkim zapomną?

Przeczyściłem gardło.

— Znaczy... witam... bardzo mi miło, dzień dobry... eee... Kasiu-ażyno.

— Stał bez ruchu kilka pulsów, aż zdecydował się delikatnie ująć jej dłoń i pocałować. Ważne, że się starał. — Ja Mateusz... jestem.

Katarzyna zarumieniła się. Widać zostało w niej jeszcze trochę kultury osobistej. A może to był makijaż?

Mateusz dostał oczopląsu, jego wzrok skakał od ozdoby do ozdoby. Każdej falki, każdego wgłębienia musiał dotknąć, niczym sprawdzając czy rzeczywiście wykonane są z hebanu. Poprowadziłem ich po schodach do salonu, w którym nakryty był już stół dla czterech osób. Gość aż przysiadł z wrażenia.

— Na naszym bankiecie spodziewamy się w sumie trzech gości — oznajmiłem zgromadzonym. — Zatem dołączy do nas jeszcze jedna osoba. Będzie to Nadar Nocny, który aktualnie bada, albo szabruje, wrak Titanica. Po-dróż potrwa około dwa i pół kilopulsa. Gwoli wyjaśnienia, panie Mateuszu, puls to uniwersalna jednostka czasu, równa dwie trzecie ziemskiej sekundy. Kilopuls to tysiąc pulsów, czyli do wraku Titanica dotrzemy za nieco ponad pół godziny. Puls jest jednym uderzeniem wielkiego serca w rdzeniu wszechświata. Obecnie nie ma już serca, zostało zamienione na wielką turbinę, lecz jednostki zostały. — Poprawiłem żabot. — Pan Nocny jest dość... ekscen-

tryczny. Dla jednych jest najlepszym przyjacielem, a inni go nienawidzą. Szczerze powiedziawszy, nie popieram jego charakteru, ale obawiam się że może pan, panie Mateuszu, należeć w nim bratnią duszę.

— No dobrze, gdzie są ukryte kamery? — Mateusz niespodziewanie wypalił.

— Proszę pana, zaręczam, że w całym tym miejscu nie znajduje się ani jedno obrzydliwe elektroniczne urządzenie. Ta strefa jest wolna od nieprzyjemnych pól magnetycznych i elektrycznych.

— On chyba nadal nie wierzy, Profesorze. — Katarzyna zaproponowała.

— Nadal nie wierzy w Kulę? Pomimo, że sam w niej stoi? — Uśmiechnąłem się. Nigdy nie widziałem takiego zaparcia przy obronie własnych idei. — Panie Mateuszu, wierzę, że będzie pan wspaniałym agentem.

Położyłem rękę na lasce i lekko ścisnąłem małym i wskazującym palcem. Zaczęliśmy się wtedy zanurzać coraz głębiej w Atlantyku, zostawiając za sobą pióropusz tęczowych rozbryzgów.

Tymczasem zacząłem oprowadzać naszego gościa po Kuli. Wycieczkę rozpoczęliśmy, wracając do głównego wjazdu na najniższym piętrze. Ta otwierana w dół, mająca od wewnątrz kształt schodów, wykrzywiona płyta, była jedyną, niepokrytą czerwonym futrem, częścią pancerza. Zamiast tego posiadała czerwony dywan, automatycznie rozwijany przy kontakcie z podłożem. Operowana za pomocą skomplikowanego systemu łańcuchowo-sprężynowego na korbę.

Nie zmieniając piętra, przeszliśmy do garderoby. To właśnie tutaj trzymam awaryjne suknie, habity, koszule i trzewiki, w razie gdyby któremuś z gości zdarzyło się nie posiadać wystarczająco odświętnego ubioru. Mateusz zwrócił mi uwagę na grube kombinezony, wiszące w kącie. Wedle jego wizji, były to stroje nurkowe. Wyjaśniłem, że pomimo mylącego dla niektórych wyglądu, w rzeczywistości nadają się zarówno do nurkowania w oceanie, jak i w próżni kosmicznej. Są integralną częścią Kuli, trochę jak ściany i meble. Czerpią z niej energię do podtrzymywania życia. Będąc w takim kombinezonie, nigdy nie zabraknie ci tlenu. Na szczęście nie zauważył, iż jeden z haków był pusty. Jak ja bym mu wyjaśnił iż ja, Profesor Kula, zgubiłem kawałek wyposażenia swojej rakiety?

Zapytany o śluzę ciśnień, aby bezpiecznie wychodzić na zewnątrz, opowiedziałem mu o niewidocznej tarczy rozciągniętej na włączu, chroniła ona wnętrze przed różnorodnymi hazardami zewnętrznymi, takimi jak próżnia, uniwersalność, demony, czy brak kultury osobistej. Nie był przekonany, więc kręcąc jeszcze raz korbą, otworzyłem ponownie wjazd. Płynęliśmy aktualnie tuż przy samym dnie morskim, zostawiając za sobą chmurę wzburzonego piasku. Falista, lekko wypukła powierzchnia wody, utworzyła się na głębokości framugi. Mateusz z niedowierzaniem zamoczył rękę w głębiach oceanu,

wyciągając garść osadzającego się piasku. I meduzę.

Na kolejnych piętrach znajdowały się pokoje gościnne. Gość uprzejmie podziękował za pokój, ale nalegał, abyśmy szli dalej.

W centralnej części Kuli znajdowała się łaźnia, muzeum i mój gabinet. Do tego ostatniego nikogo nie wpuszczam.

W wyłożonym terakotą pomieszczeniu, zdziwił się niemiłosiernie. Znalazł tam basen, jacuzzi, saunę fińską, masażery wodne, a także mały wodospad. Pośrodku stał wielki piec na węgiel. Bez niego zimna pustka kosmosu szybko by nas dopadła. Mateusz powiedział, że w XVIII wieku nie używano łaźni i że po stylu wnętrza spodziewał się co najwyżej wychodka w kącie. Zaśmiałem się na myśl, iż wziął Kulę za stuprocentowy wycinek pałacu w Wersalu. Kultura idealna nie istnieje, z każdej należy wyciągnąć najlepsze części, zatem łącząc na przykład rzymskie starożytne łaźnie, francuski nowożytny wystrój i słowiańską mowę przyszłości, stworzyłem tą właśnie latającą wyspę kultury idealnej.

Pora była na najciekawszą część statku. Moje muzeum zawiera artefakty z różnych zakątków wszechświata. Gość zapytał o wartość zebranych przedmiotów. Nie wszystko da się sprowadzić do liczby pieniędzy, mości Mateuszu, nie wszystko ma tak zwaną cenę.

To na przykład jest kawałek meteorytu, który uderzył w księżyc planety Tos. Wartość tego kamienia jest równoważna wartości losowego polnego kamienia z Ziemi, znajduje się tutaj ze względu na historię, jaką ze sobą niesie. Otóż, uderzenie meteorytu było tak silne, że wybiło księżyc z orbity, popychając go w kierunku Tosa. Po stu latach ciągłego zbliżania się do powierzchni, w końcu zahaczył o atmosferę i zderzył się z planetą. Każdy organizm, większy od jednokomórkowca, został zabity.

Co ciekawe, mieszkańcy Tos byli na tyle rozwinięci naukowo, że doskonale widzieli i rozumieli zbliżającą się apokalipsę. Jednak nadal za mało rozwinięci technologicznie, aby móc jej uniknąć. Przewidzieli dzień swojego końca co do dnia, a koniec rzeczywiście nastąpił.

Tak, wiem że to smutne, ale cóż począć? Gorsze rzeczy zdarzały się w zbiorowej historii życia. Tylko pierwotne grzyby przetrwały katastrofę. Toksyczna atmosfera, brak słońca i wysoka temperatura post-apokaliptycznego świata wręcz przyspieszyły ich ewolucję. Na przykład tutaj masz dziób takiego latającego ptakochomora. To grzyb i ptak jednocześnie, ładnie świeci w ciemności. Da się go spożywać, niestety nie jest bardzo wysublimowany w smaku.

Przeszliśmy dalej. Kamień z lodowej strony Kryonii, nic niezwykłego. No może poza tym, że musiał być wydobyty spod kilku kilometrów litego lądolodu. Co w Kryonii jest takiego wspaniałego? Obraca się ona wokół swojego słońca jak Księżyc wokół Ziemi. Wiecznie zwrócona tą samą stroną. Na

Kryonii nie ma zatem dni oraz nocy, a gwiazda zawsze jest w tej samej części nieba. Nocna część jest lodową pustynią, dzienna ma pośrodku wiecznie szalejące tornado. Może kiedyś zobaczysz Pałac Nadiru, położony w centrum wiecznej zmarzliny, jest przepięknym dziełem sztuki lodowej. Wielka iglica z kryształowych łuków, kopuł, balkonów i kolumn. Podświetlona trytowym światłem na przeróżne kolory. Freon, wielki lodowy król Kryonii rządzi swoim państwem dobrze i sprawiedliwie. Szkoda, że część jego ludu tego całkowicie nie rozumie. Demokraci, komuniści, libertarianie, i reszta niepoliczalnych ruchów społecznych chce go dosłownie zwać z tronu i pogrążyć cywilizację w chaosie.

— Skąd wiesz, że byłoby gorzej, niż jest teraz? — zapytał.

— Może kiedyś odwiedzisz Kryonię i wtedy, na własne oczy zobaczysz, że na pewno nie byłoby lepiej — odpowiedziałem. — Ale prędzej czy później to i tak się pewnie stanie. Freon się starzeje i nie znalazł na swój tron godnego następcy. Więc albo rozkaże wybrać kogoś głosem ludu, albo znajdzie kogoś godnego spoza planety. To mogłoby doprowadzić do wojny domowej, rozumiesz, nikt nie chciałby być rządzony przez obcego kosmitę z kosmosu, nie ważne jak dobrze by rządził.

— Jak spoza planety?

— To jedna z tych cywilizacji, zwanych „zapoznanymi.” Na tyle rozwinięta technologicznie i kulturalnie, przede wszystkim kulturalnie, że ma dostęp do warstw wszechświata. Warstwy to takie jakby obszary „pod”, „nad” i „z boku” czasoprzestrzeni. Pozwalają na szybką i dowolną podróż w każde miejsce, do każdej galaktyki, do każdego układu, używając minimalnej ilości paliwa.

— Jak to? Czyli taka na przykład Kryonia może w każdej chwili zaatakować Ziemię? — Złakł się. — I czy Ziemia także jest zapoznana?

— Powiedziałem, rozwinięta kulturalnie. Czy waćpan jest absolutnie pewien, że ludzkość nie zaatakowałaby obcej planety, gdyby była położona zaledwie w zasięgu Księżyca? No właśnie. Poza tym, są jeszcze Khrnzhki.

— Kto?

— Potwory — westchnąłem. I ja też się w końcu poddałem. — Robią za policję wszechświata, dbają o pokój na wszystkich zapoznanych planetach i poza nimi. ALOPP, do którego waćpan został zaproszony, to skrót od Akademii Ludzkiej Otoczonej Protekcją Potworów. Jako agent Akademii, będziesz im waść pomagał, będziesz dbał o pokój we wszechświecie, zatrzymywał wojny, walczył ze złem w różnych postaciach. To niebezpieczna i bardzo ciężka praca, ale jakże ciekawa. Raz będziesz uciekał na skuterze grawitacyjnym przed stadem czerwonych kartaczy, a innym razem zasiądziesz w sali obradowej Pałacu Nadiru. Znaczący, oczywiście jeśli okażesz się godny.

— Godny?

— Chodzi o charakter. Do potworów należy odpowiedzialność przed przyszłością. Każdemu agentowi może zdarzyć się stanąć przed wyborem decydującym o milionach istot. Dlatego kandydaci są poddawani testowi osobowości. Test ma kilka faz, sprawdza reakcję na zaistniałe sytuacje.

— Kilka faz? Jak mam je pozdawać? — Zaczął panikować.

— Spokojnie, pierwszą ma pan już za sobą. Przecież jest pan tutaj z nami. Pierwsza faza sprawdzała reakcję na abstrakcyjne sytuacje. Można było wyrzucić ten list, można było zgłosić go władzom, można było pokazać w internecie, a można było potraktować go poważnie.

Kontynuowałem oprowadzanie. Prawda, że ten kawałek zegarkowatych mechanizmów wygląda intrygująco? Proszę zgadnąć, co to jest. Podpowiem, to nie jest żaden zegar. Ojej, niestety, nie zgadł pan. Otóż jest to mózg reprezentanta pewnej wybitnie nieprzyjemnej nacji robotów. I mówiąc roboty, nie mam na myśli prądowych ludzików, jak to się przyjęło w ziemskiej kulturze. Te powstały z ludzkiego złomu jako sztuczne ciała dla głodnych demonów, które były za słabe, aby pożywiać się ciałami prawdziwych istot. Ludzki złom, wszystko co ludziom było tak bliskie, niczym własne części ciała, ale nadal sztuczne i wymienne. Protezy, wózki, kule i podobne. Te roboty więc składają się ze złomu, ale nie są zasilane energią elektryczną, a szatańską! Powstały jako wcielenie zła, zasilanie parą wrzącego oleju z diabelskich kotłów, stworzone z ludzkich odrzutów, zlepione na ślinę i cyrograf. Może pan się przyjrzeć, ten element przykładowo jest wykonany ze sztucznej szczęki. Nie, no nie ludzkiej sztucznej szczęki, czy ludzie mają po dziesięć takich półkolistych zębów? Wiele istot ma przecież szczęki i większość z nich, tak jak ludzie, na starość potrzebuje sztucznych. To rurka od kuli do podpierania, tym razem ludzkiej kuli. A ten wężyk był kiedyś w rozruszniku do serca... smoka. Tak, całość nadal się porusza, ma pan rację, ten sztuczny mózg nadal żyje, ale akurat nie pamiętam imienia demona, który go zasila. Potwierdzam, może to trochę niebezpieczne go tutaj trzymać, ale w najgorszym razie, w razie jego ucieczki, i tak pierwsze co by ten demon zrobił, to czmychnął jak najdalej od tego świątecznego miejsca. Poza tym, jest zamknięty w kuli wymiarowego szkła, nic się przez to nie przebije.

Ani atomowa, ani termojądrowa, zwyczajna na proch. Kiedyś zadarliśmy trochę za bardzo z wojskiem Stanów Zjednoczonych. Mocno nadszarpnęli nam ochronne powłoki i w końcu ta mała bombka przebiła się przez pancierz i wpadła prosto do pieczonego dzika. Gdyby wybuchła, to na pewno nie podróżowałby pan teraz z nami. Piekielni amerykańanie. Zbudowali swoje pociski z żelaza, wydobywanego przez niewolników w Afryce, z prochem wyciągniętym z fajerwerków, co miały być wystrzelone na Halloween, na koniec pokropili zapalniki krwią z abordowanych dzieci. W związku z tym, znacznie prościej udało im się przebić przez osłony Kuli.

Przy okazji wytłumaczyłem mu ochrony zastosowane w tym pojeździe. Były trzy powłoki, z tym że trzecia to już fizyczny pancerz. Pierwsza powłoka zatrzymuje szybko poruszające się obiekty. Druga chroni przed naporem niepożądanych substancji, już ją widziałeś, jak blokowała wodę przed wdarciem się do środka.

Wycieczkę przerwał dźwięk otwieranego wjazdu i chlapanie wody. Poszliśmy zatem przywitać trzeciego gościa. Mateusz był bardzo podekscytowany i pobiegł przodem.

Lenna popatrzyła się na Antyraxa i pokiwała w aprobacie głową. Potem sama skierowała swoje kroki w kierunku Neofantasora.

Demony były już chyba przerażone, gdyż teraz poczęły wszystkie uciekać. Jednak Antyrax był szybszy. Złapał jednego z nich za nogę (a właściwie to jego lateksowy but złapał nogą nogę), przyciągnął do siebie, i wcisnął mu swój worek na głowę. Piotr Lekter zaczął się dusić, trująca abstrakcja wgryzała się w jego demonowe płuca, a lateksowy but, z siłą wolnego oprogramowania, ścisnął mu szyję.

— Dość, wystarczy. Dam ci te dwie gwiazdki! — Z worka słychać było jedynie stłumione jęki. — Trzy! Niech będą trzy gwiazdki. I komentarz.

Antyrax jednak nie odpuszczał. Ruchy Piotra Lektra stawały się coraz wolniejsze i wolniejsze.

Nadar. Czemu to akurat jego musiał ten Kula zaprosić? Planowaliśmy eleganckie przyjęcie, a ta niewychowana świnka pewnie pociągnie w swoje odmęty i Mateusza.

Jak tylko usłyszałam szcęk łańcuchów, przerwałam robienie makijażu i wystawiłam głowę z pokoju. Zobaczyłam nowego gościa, zbiegającego po schodach do szatni, biegł tak szybko, że spłoszył mi motyle. Nie spieszyło mi się powitać Nadara równie prędko, ale ciekawiło mnie zobaczyć reakcję Mateusza, gdy zobaczy tego szaleńca. Z trudem precyzyjnie się w tej sukni przez drzwi i ostrożnie podeszłam do pierwszego schodka w dół. Oczywiście rajstopy, od razu hyc i resztę schodów koziołkowałam, robiąc podwójne salto, lądując na głowie z nogami majtającymi się w powietrzu.

Wiedziałam, co teraz usłyszę i nie zawiodłam się.

— Ale dupa, co nie? — Nadar zamykał korbą wjazd, gapiąc się na moje machające w górze nogi.

— No, nawet... — Mateusz okazał się równie niewychowany. Nie wierzę, że się z nim zaprzyjaźniłam.

Zaraz przybiegł Kula i pomógł mi się postawić do pionu. Był czerwony ze złości. Ale czy dlatego, że właśnie ze statku z sykiem uchodziła kultura, czy dlatego że świnstwo uzyskało nowego członka?

— To ty! — Kula trzymał laskę w górze, niczym śmiertcionośny laser krojący Nocnego na pół. — To ty wzięłeś czwarty kombinezon z mojej garderoby! Szukałem go po całym wszechświecie. To integralna część Kuli, generuje go Matryca, więc jest niereplikowalny. Nie wolno go zabierać!

— Przecież nie zabrałem, a pożyczyłem. Zresztą i tak zawsze się kurzył w tej twojej półkulistej szafie. — Nadar uznał to za wystarczające wytłumaczenie, rozpiął strój. Pod spodem miał swoje standardowe dresy. — A na przeprosiny mam prezent. Wyłowilem ci, Profesorze, zestaw kieliszków i butelkę najdoskonalszego wina prosto z kapitańskiego mostka. Mieli ją wypić na ukończony rejs, ale wiadomo co się stało. Niech zamiast tego Kula ukończy swój własny i nie uderzy w żadną lodową kometę po drodze.

Profesor Kula w jednym pulsie zmienił się z czerwonego z powrotem w białego.

— Och. To bardzo miło z twojej strony. — Odpowiedział miękkim głosem. — A teraz wybaczenie, muszę dopilnować ostatnich poprawek przy naszym bankiecie. — Porwał butlę i kieliszki, znikając w górnych piętrach.

Kto, jak kto, ale Nadar doskonale wyczuwał charakter innych osób. Wiedział co zrobić, żeby zabolalo i co żeby było dokładnie na odwrót. Jednak pomimo wad, potrafił, jak nikt, walczyć z uniwersalnością.

Mateusz wpatrywał się w Nadara, jak Kula w obraz autora białego cyrkowca. Jego największe zainteresowanie wzbudzały dwa pistolety gościa, zawieszone przy pasie, i laserowa pałka na plecach. Pierwsze, to był standardowy szyfrator, jaki każdy w ALOPP posiadał.

— To urządzenie pozwala spauzować i odpauzować dowolną osobę w splocie czasoprzestrzeni. W pełni bezpieczny sposób na unieszkodliwianie wrogów bez zabijania. Wadą jest tylko to, że naboje do niego są takie olbrzymie i jednorazowe. W środku wkładu zapisuje się symetryczny obraz klucza, jedyny sposób na odpauzowanie spauzowanej osoby z powrotem. Kasiu, właśnie zgłosiłaś się na ochotnika, aby zaprezentować naszemu gościowi ten wynalazek. — Nadar wycelował we mnie szyfrator. Co za świ...

Antyrax podniósł lekko worek, Piotr Lekter spróbował złapać oddech, ale zaraz znowu światło zgasło mu przed oczyma.

...nia z niego.

— Jak widzisz, działa znakomicie. — Spostrzegłam, że w czasie gdy byłam spauzowana, zdążył już się przebrać w elegancki strój, pożyczony z garderoby. Właśnie nakładał puder na swojego irokeza.

— Nadar, coś ty? Od kiedy ubierasz się elegancko dla Kuli? — zapytałam z niedowierzaniem. — Przecież nie gustujesz w niczym innym niż dresy.

— Od kiedy wywalił mnie w skafandrze, pośrodku kosmosu, za przypadkowe rozlanie barszczu na obrus. Lewitując w bezkresnej pustce, miałem sporo czasu na przemyślenie swojego zachowania i stanie się nowym człowiekiem. — odpowiedział.

— Naprawdę? — Wtedy coś mną tknęło. — Oczywiście, że nie na prawdę. Znowu się zgrywasz tak? — Tylko się wrednie zaśmiał.

— To drugie to pikler. — kontynuował. — Potrafi zapekłować kogoś, do umieszczonego tutaj, słoika ze szkła wymiarowego, żeby nigdy się nie wydostał. Tylko odłożyć na najniższą półkę w jakiejś głębokiej piwnicy na całą wieczność. — Spostrzegł, że gość niekoniecznie rozumie. — Szkło wymiarowe to takie coś, które przechodzi równo przez wszystkie wymiary, także w czasie. Wygląda jak szkło, ale istnieje od zawsze na zawsze. Ma nieskończoną długość, szerokość, głębokość i... wszystkie inne ości. — Nadar nie przestawał wyjawiać sekretów naszej organizacji. — To jest laserowa pałka, taki przecinak, po uruchomieniu zaczyna wirować, wzdłuż pojawiają się promienie dasera. Daser przecina prawie wszystko jak masło, a pozostałe rzeczy jak ser. No, twój mózg przeciąłby jak powietrze. Fajna zabawka.

— I szkło wymiarowe przetnie?

— Mateusz zapytał, widać że uważnie słuchał.

— Nadar, on nie przeszedł jeszcze wszystkich testów — wtrąciłam — nie zdradza mu tylu sekretów, bo nie wiadomo, czy na pewno z nami zostanie.

— No popatrz na niego, Magda — Nadar obchodził i studiował Mateusza ze wszystkich stron. — Myślisz, że sobie nie poradzi? Poza tym, już pierwsze części przeszedł doskonale. Odpowiedział na abstrakcyjny list Profesora, ubrał się w najprawdziwszy strój francuski, a potem odważył się wsiąść do wielkiej latającej kuli z kosmosu.

— Niby racja, ale doskonale wiesz, jak chory test potwory mogą tym razem wymyślić. Pamiętasz, jak Mikołaj przetestował Ziemowita? Kazał mu się przebrać za klauna, przyjść na zabawę dla dzieci i robiąc magiczną sztuczkę, zamordować jednego z nich, co był owocem klonu. Coś nie wyszło i wszyscy skąpali się w zielonej krwi tego podrabiańca. Drugim zadaniem było uciec z więzienia do którego go wrzucili.

— Przecież zdał.

— Albo tego, jak mu było, Błażeja, co Hdro zostawił w Capitalu i kazał jakimś sposobem wrócić na Ziemię. Człowiek sam na planecie, w całości zamieszkaanej przez wszystkie gatunki smoków. — Kontynuowałam rozmowę, zupełnie ignorując osobę na której temat ją toczyliśmy.

— Nie zaliczył, bo ukradł raketę jakiejś rodzinie błękitnych celebrytów będącej wakacjach w Capitalu, zamiast rozegrać to w pokojowy sposób. Nawet się nie przejął że w środku wciąż były ich jaja! A gdy rzucił się za nim pościg bordowych pasowców, on ich bezwzględnie pozabijał, strzelając z ra-

kietowego działka. Na szczęście nie miał kluczy warstw i rozbił się o ścianę kwadry. W dodatku drugiej kwadry, nie czwartej! Idiota tylko się oddalił od Ziemi. Lewitował w smoczey przestrzeni przez dwa dni, prawie umierając z głodu. W końcu te małe smoczki z rozbitej rakiety się wykluły i zjadły go żywcem. Dobrze mu tak.

— Przepraszam, że wam przerwę, ale co ze mną? To jakiś test zręczności, albo inteligencji? Zginę, pożarty przez coś? — Mateusz bezwstydnie przerwał. — Co mam zrobić, żeby go zdać?

— Masz być sobą. — Odpowiedziałam równocześnie z Nadarem.

— Ciebie chyba będzie testował Plazma. — Nadar się zamyślił. — On lubi militarne klimaty, pewnie trafisz na Planetę Wojny. Albo będziesz wyżywał jakieś miasto, albo sam będziesz wyżynany. Musisz sobie poradzić. Najlepsza śmierć... to będzie rozerwanie na kawałki przez jakąś futurystyczną wunderwaffe, najgorsza, pewnie wcielenie do Czarnej Armii. Obedrą cię ze skóry, wyłupią oczy i zęby, wcisną w cyber-zbroję i zaleją szaleniotwórczym smarem khaki, będziesz umierał powolną śmiercią, dobrze się przy tym bawiąc przy mordowaniu niewinnych. Ja tam wolę robić to samo, nie będąc rozpuszczanym przez czarny kwas.

Tymczasem rozległ się dźwięk dzwonu, oznajmającego posiłek. Zgodnie poszliśmy na najwyższe piętro, Mateusz tym razem trzymał się z tyłu. Przechodząc przez muzeum, Nadar poklepał radośnie gablotę demonicznego mózgu, który w odpowiedzi kłapnął groźnie szczerbatą protezą zębów.

Na najwyższym piętrze znajdował się salon, biblioteka, scena teatralna, ogród i kapliczka. Dach przyjmował tutaj miłą wklęsłość, ze szczytu zwisał żyrandol na lampy oliwne. Mateusz zapytał mnie, dlaczego w ogródku rosną tylko ziemskie kwiaty.

— Nie wiem czy wiesz, ale Ziemia jest uważana przez wielu za najpiękniejszą planetę wszechświata — odpowiedziałam. — A przynajmniej na pewno przez naszego Profesora.

— Tos? — Mateusz zwrócił się w kierunku muzeum.

— Tos jest bardziej niezwykły niż piękny. Poza tym, grzyby trzeba by hodować w amoniakowej szklarni. No i nie powąchasz ich jak kwiatów

— wyjaśniłam. — Aha, jeszcze Tosowe życie puszcza wszędzie zarodniki. Jeden wdech atmosfery tej planety i zaczną ci rozpuszczać żywcem nos. Dwa wdechy i spleśnią ci płuca. Trzy wdechy i grzybnia wkłęci się w mózg.

— A kaplica? — Zwrócił uwagę na mały budynek w rogu.

— Jak pewnie zauważyłeś, Profesor jest bardzo religijny. Poza tym dobrze mieć miejsce, gdzie można modlić się o litość, będąc atakowanym przez kosmicznych bandytów. Każdy większy statek ma przecież kaplicę, to czemu kosmiczny nie miałby mieć? Kula zrobił kiedyś bardzo wiele dobrego, w prezencie otrzymał ten właśnie kulisty twór. — Rozejrzałam się, gdzie jest nasz

gospodarz. — Ale on nie lubi, gdy się o nim rozmawia.

— Tylko, kim on jest? — Mateusz nagle zapytał.

— W sumie nikt nie wie dokładnie, kim, lub czym jest Profesor. Niektórzy mówią, że aniołem, inni że dziwnym człowiekiem, jest też teoria jakoby był ostatnim z jakiejś umarłej cywilizacji. Posługuje się jedynym w swoim rodzaju pismem i językiem, którego nikt inny we wszechświecie nie używa. Widzi szerszy zakres barw, słyszy więcej dźwięków, nie wiem czy jest supersilny...

Uratował mnie dzwonek, zwiastujący rozpoczęcie bankietu.

Antyrax podniósł worek, Piotr Lekter był sztywny, jego wyraz twarzy poskręcany był w dziwności. Tylko jedno oko lekko mu drgało.

Tymczasem wszyscy inni uciekli. Nie było już ani demonów, ani Neofantasora. Antyrax nie był aż taki głupi, żeby uwierzyć, że niebezpieczeństwo minęło. Na pewno czyhali na niego, pochowani w ruinach miasteczka.

Stąpał cicho. Pomimo to, jego kroki były dobrze słyszalne w grobowej ciszy spowijającej dolinę. Zero wiatru, zero ptaków, zero mieszkańców. Wszystko umarło. Za chwilę on sam umrze, śmierć przyjdzie po cichu i autor nawet nie spostrzeże się kiedy.

Wtedy wysunęła się zza winkła Winkla.

— Pisze się „wysunęła” — powiedziała i cisnęła w niego błędem ortograficznym. Ostrze wbiło mu się w pierś do połowy.

Antyrax poczuł, jak trucizna dyktanda rozpływa mu się po żyłach. To był koniec. Żadna ilość abstrakcji nie wygra ze zwyczajną poprawnością językową. Choćby stworzył kompletny co do atomu świat, to i tak niewiele by dało. Powinien wrócić i pisać programy komputerowe, zamiast tworzyć epikę. Przynajmniej tam kompilator powie mu o brakujących średnikach. Opatrzył się wyrwanymi ze słownika kartkami, pomogło, ale na krótko.

— Daj mi jeden powód, dla którego miałabym cię oszczędzić. — Demonka zawiesiła nad pisarzem olbrzymie ostrze z poprawnie zastosowanych w dialogach myślników.

— Mateusz musi dolecieć na miejsce, prawda? — odpowiedział.

— Jakoś leci i leci, a nadal nie wiadomo gdzie tak dokładnie jest. Rzucaś na prawo i lewo pojęciami, zupełnie ich nie tłumacząc. Uniwersalność, światłografy, warstwy, potwory. O co chodzi?

— Chciałem opowiedzieć o nich później, akcja się rozwija powoli, ciekawiej jest najpierw rzucić hasło, a potem dopiero je opisać.

— Od kilku stron ta opowieść to jeden wielki opis!

— Nic byś nie zrozumiała, gdyby nie opisy. Jakbym napisał, że polecieli na Felicję, używając górnej warstwy, chociaż Kula nie posiadała do niej kluczy, to co byś sobie wyobraziła?

— Że to jakaś nadprzestrzeń, coś w stylu alternatywnego wymiaru. A klucze to pewnie wysokotechnologiczne urządzenia do wchodzenia w nią.

— Prawie. Górna i dolna warstwa odpowiadają za obieg energii we wszechświecie. Górna rozprowadza, a dolna zbiera. Dolna warstwa czasami ma gejzery, niekontrolowane wybuchy energii, które tymczasowo uniemożliwiają korzystanie z niej w tym miejscu. Bez opisu nie wiedziałabyś, że nie wolno korzystać z górnej warstwy, gdyż wprowadza to zawirowania w energii z różnymi dziwnymi skutkami w czasoprzestrzeni pod nią. Te skutki to niedomiary i nadmiary Boskiej Energii, co się objawia większą skłonnością ludzi do popełniania grzechów, lub dobrych uczynków. Zabronione jest to przez Niebo, znajdujące się w pierwszej kwadrze, w ogóle wszechświat składa się z czterech kwadr. Tam siedzą aniołowie i mówią, co cywilizacjom wolno, a czego nie wolno oraz gdzie spowodować kataklizm, a gdzie zesłać cud. Do transportu używa się dolnej warstwy, gdyż przelot przez nią nie powoduje zawirowań energii. Dodatkowo klucze to takie artefakty rozdawane zapoznanym cywilizacjom przez odpowiedni instytut niebiański, mają kształt kwiatka z guzikiem pośrodku. Nie zużywają energii, wystarczy nacisnąć, aby otworzyć w tym miejscu okrągły portal. Tym samym wprowadzamy jeszcze więcej tajemniczości do postaci Profesora Kuli. To ktoś, komu aniołowie pozwolili dowolnie korzystać z górnej warstwy, a jego statek może dowolnie przemieszczać się w dowolne miejsca. Tyle właśnie informacji jest potrzebne, żeby poprawnie zrozumieć to zdanie.

— Znowu aniołowie i chrześcijaństwo, wszyscy już o tym piszą. Nudne się to robi.

— Ale gdybym napisał, że statek Kula jest zasilany przez samego Belzebuba, a Profesor ma na swojej lasce czaszkę dziecka, oraz potwory były tylko od niszczenia światów, to nie było by w tym nic niezwykłego, prawda? Wręcz pewnie dostałbym porównania do Warhammera 40K. Otóż nie. Statek Kula działa na energię Boską, potwory służą aniołom, a ALOPP składa się z białych katolików polaków. Nikt nie opisał wcześniej takiego świata, a ja będę pierwszy.

— No więc opowiadaj. Masz kilka minut, zanim trucizna dotrze do twojego mózgu, a wtedy już nigdy więcej nie popełnisz żadnego błędu ortograficznego.

Zasiedli do stołu. Srebrne sztucce z diamentowymi akcentami, oraz ręcznie rzeźbione talerze, dobrze współgrały z tkanym obrusem ze złotych nici. Nigdy nie widział tylu zastawy dla jednej osoby. Otrzymał po trzy noże i widelce, łyżkę, łyżeczkę, widelczyk, pałeczki, dziwny szeroki nóż, trzy kieliszki, duży talerz, dwa małe talerzyki i głęboki talerz. Do kryształowych kieliszków profesor nalał wszystkim. Titanicowego wina.

Na przystawkę było sushi z kawiozem i truflami. Gdy przyszli, było już nałożone na talerzu. Profesor odmówił krótką modlitwę, dziękując za dar egzystencji w imieniu wszelkiego życia, czasu i przestrzeni.

Jedzenie, jak wszystko, bardzo kosztowne, a jakże, lecz w stu procentach pochodzenia ziemskiego. Mateusz spodziewał się jakichś nieziemskich przysmaków, dziwacznych owoców, grzybów z Tosa, czy steku ze smoka. Czy to była prawda, że wszechświat jest całkowicie pusty, a Ziemia jest jedynym znośnym miejscem w kosmosie?

Bardzo zaskoczyło Mateusza to, jak kulturalnie zachowywał się Nadar. Jest arogancki i nie leżą mu galowe ubrania, lecz z zachowania wychował się na dworze królewskim. Z kolei Katarzyna przywiązała olbrzymią wagę do ubioru, ale nie potrafiła poprawnie złapać pałeczek. Profesor miał naturalnie i jedno i drugie.

Kula wstał i przemówił.

— Tradycją jest, że przy głównym daniu wybieramy się w jakieś malownicze miejsce, dezaktywujemy tarcze i otwieramy dach, spożywając posiłek na świeżym powietrzu. — Rozpoczął tajemniczo. — Proponuję, aby tym razem nasz główny gość wybrał miłą okolicę, w której będziemy mogli najlepiej delektować się dzisiejszą pieczenią z bażanta.

— Tylko nie środek oceanu, ani malownicza plaża — Nadar bezwstydnie się wtrącił. — Mam na jakiś czas dość wody. Poza tym ostatnio jedliśmy w takim miejscu.

— To może pustynia? Piaskowe wydmy są bardzo ładne w promieniach zachodzącego słońca — odpowiedziała Kasia.

— Nie, piasek wpada do jedzenia i chrzęści w zębach.

— Szczyt Andów? Ładne widoki z jednej strony na puszcę, z drugiej na ocean.

— Zimno tam jest, będzie ci zamarzać zupa na talerzu. Potem będziesz cała mokra od topniejącego śniegu.

— Amazonia.

— Komary.

— Antarktyda.

— Pingwiny.

— To chyba zaleta.

— Nie, jeśli podkradają ci jedzenie z talerza.

— Nie wiem, Paryż.

— W miastach wojsko strzela i rozlewa wino z kieliszków.

— Gejzery na Islandii.

— Dla mnie okej.

— Przepraszam bardzo, ale wyjątkowo nie przepadam za zapachem siarkowodoru. — Kula nagle się przyłączył.

— Sawanna?

— Za dużo turystów na safari, robią ciągle zdjęcia.

— A może Etna? — Mateusz niespodziewanie wypalił.

— Etna?

— Środek wulkanu, kula do połowy zanurzona w płynnej lawie, fontanny ognia oświetlające otoczenie. Subtelne pomruki z wnętrza Ziemi. Jeśli dobrze zrozumiałem, tarcze powinny nas przed nią ochronić.

Nastąpiła niezręczna cisza. Czy Profesor śmiał się w duchu, że Mateusz przecenił zdolności statku, czy może rozpatrywał pomysł poważnie?

— To doskonały pomysł. Aktywujemy wszystkie warstwy na raz. Normalnie spowodowałoby to, że czulibyśmy się jak w szklanej kuli, bez wiatru, bez temperatury. Lecz w tym przypadku byłoby to i tak wskazane. Nie ma niczego lepszego od podziwiania lawowych rozbryzgów z odległości metra.

Mateusz nie spodziewał się takiego obrotu spraw, ale cieszył się niemiłosiernie na myśl o zapatrzeniu się w przelewający się żywioł.

Tymczasem statek wynurzył się z Morza Śródziemnego. Profesor niepostrzeżenie przemknął przez Cieśninę Gibraltarską i skierował się prosto w kierunku włoskiego wulkanu. Ponieważ jednak Kula nie posiadała żadnych okien, goście mogli jedynie uwierzyć mu na słowo. Przynajmniej do poki nie otworzy dachu salonu.

— Nie wierzę, że nie pytałeś się jeszcze nikogo, czym dokładnie jest to miejsce. — Nadar zrobił sobie przerwę od jedzenia tłustego żurku i przykrył chlebową miskę, chlebową przykrywką.

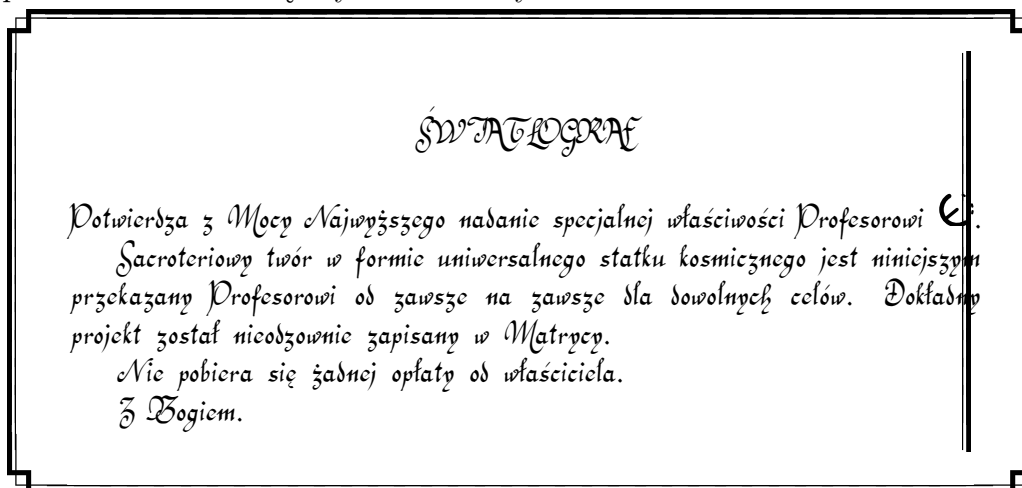
— Czyli to nie jest tajemnica na równi z gabinetem Profesora? — Mateusz zapytał. — Myślałem, że nie wolno mi było tego wiedzieć. Albo powiem inaczej. Nie chciałem być wywalony przez Profesora Kulę w kosmos tylko dlatego, że zadałem niewłaściwe pytanie w niewłaściwym momencie.

— Panie Mateuszu Mechalczy. — Profesor uśmiechnął się tajemniczo. — Co innego wyciąganie od innych zakazanych informacji, a co innego rozlewanie barszczu. Ciekawość jest wysoko ceniona w ALOPP, a także przeze mnie. Proszę śmiało pytać.

— Zatem skąd to jedzenie? — Zaczął od najbliższej mu rzeczy. — Nie widziałem tutaj żadnej kuchni, nie widziałem spiżarni. To jedzenie po prostu się tutaj pojawiło, jak przyszliśmy. Po przystawce z sushi, odwróciłem się na chwilę i znalazłem zaraz przed sobą bochen chleba z zupą. Co to za czary? Co to za materiał? Co może być na tyle silne aby wytrzymać napór gorącej lawy? Skąd w skafandrach bierze się nieskończona ilość powietrza? Jaki jest tutaj obieg wody? Gdzie ucieka dym z pieca w łaźni? Jak się tym czymś w ogóle steruje? Skąd czerpie energię? Gdzie ma silniki?

— Odpowiedź na twoje wszystkie pytania znajduje się za tobą na ścianie. — Kula oznajmił, jakby to było oczywiste.

Na ścianie wisiał elegancki zwój papieru, oprawiony w mieniące się polaryzacyjnie szkło. Podobnie do gabloty z diabelskim mózgiem i słoika na piklerze. Musiało więc być to szkło wymiarowe.

U dołu fragment papieru wyglądał na pozaplątany w dziwaczne supełki.

— Światłograf to odwrotność cyrografu. Daje ci, jak to jest ładnie opisane, pewną właściwość.

— Nadar zaczął opisywać zamiast Kuli. — Może umożliwia ci żyć wiecznie, strzelać promieniami z rąk, wygrywać w lotka, eksplodować innym mózgi za pomocą pstryknięcia palców, czy właśnie posiadać taką oto okrągłą rzecz.

— A sacroteria?

— Sacrum i materia. — Tym razem Katarzyna rozpoczęła wyjaśnienia. — Materia, która wygląda i reaguje jak zwyczajna materia, lecz może zachowywać się w pewnych przypadkach całkowicie po swojemu. — Wzięła w palce końcówkę obrusu. — Z czego to jest zrobione? Powiedzielibyśmy że z nici i złota, może jakiś jedwab, albo z czego tam się robi obrusy. Ale to jest sacroteria. Może się zachowywać i płamić jak obrus, ale może równie dobrze zrastać po przerwaniu jak żywa skóra. W Matrycy jest zapisane prawo tego obrusu, jak i prawa całej sacroterii we wszechświecie. Cała kula i to jedzenie także jest z sacroterii.

— Prawie, w Matrycy zapisano, że wytworzone jedzenie jest całkowicie zwyczajną materią. — Gospodarz poprawił. — Jednak to nie istotne, gdyż nie byłby waćpan w stanie w żadnym stopniu doświadczać tego stwierdzić, jedynie zaglądając do Matrycy ma się całkowitą pewność. Matryca to prawdziwe miejsce, ma kształt wielkiej płyty położonej nad całym wszechświatem, powyżej górnej warstwy. Naturalnie nikt nie ma do niej dostępu.

— Zwykle za światłograf pobierana jest opłata w ilości dobra do wy-

tworzenia. — Znowu Nadar zaczął. — Może opierać na liczbę uratowanych dusz, jakiś wielki czyn, czy właśnie na nic. Ale myślę, że jednak nasz Profesor kiedyś coś fajnego wykonał, żeby Niebo go tak polubiło.

— A ta plamka?

— To odcisk duszy Profesora Kuli. Światłograf musi być podpisany. Nie jakąś przyziemną krwią, lecz czymś wiecznym i niezniszczalnym, twoją duszą.

— Pora na widowisko — właściciel kuli przerwał rozmowę.

Stuknął laską i wtedy cały dach począł się otwierać niczym kwiat. Żyrandol został w miejscu, trzymany przez niewidzialną siłę, unosił się niczym zaczepiony o dach, który właśnie rozszedł się na osiem stron.

Czerwona śmierć przelewała się przez płatki i objęła o niewidzialną barierę, spływając majestatycznie. Płomienne światło tworzyło wspaniałą atmosferę na ucztę. Rozsunięte fragmenty dostawały z pełną siłą żywiołu, lecz czerwone futro wcale się nie paliło, lawa po nim spływała, jak po mokrej kaczce.

— Akcja, Antyrax! Daj mi akcję — przerwała mu Winkla. — Mam nadzieję, że w czasie tego bankietu zdarzy się coś ciekawszego.

Tak, jak zapowiedziano, na główne danie podano pieczonego bażanta w sosie kurkowym. Ponownie eleganckie jedzenie i ponownie z Ziemi. A może tym razem było coś w nim niezwykłego? Mateusz pomyślał, że mogłaby istnieć planeta bażantów. Doskonałe warunki rozwoju, brak naturalnych wrogów i posmak niedalekiej supernowej.

— Przepraszam, skąd pochodzi ten bażant? — zapytał.

— Z Małopolski — Profesor odpowiedział.

— Cóż spodziewałem się, że może tym razem spróbujemy czegoś bardziej kosmicznego.

— Wyplujesz te słowa. — Nadar delektował się każdym kęsem. — Jeszcze będziesz tęsknił, żeby zjeść prawdziwe, Ziemskie jedzenie.

— Nadar ma rację. — Katarzyna pochłaniała ptaka wielkimi kawałami. — Czasami zdarza się nam być zapraszanimi na różne pozaziemskie przyjęcia. Nie spodziewaj się tam niczego dobrego.

Nie chciał wierzyć ich słowom. Ale chyba nie miał wyboru.

Wtem poczuli silne uderzenie, które wstrząsnęło statkiem, porozlewało wino z kieliszków i spowodowało, że Kula nie trafił widelcem w obiad. Dźwięk eksplozji dochodził z góry, tam też patrząc, zobaczyli na niebie całą armię latających helikopterów, właśnie jeden z nich wystrzelił drugi pocisk i zaraz druga eksplozja wstrząsnęła otoczeniem.

Profesor wstał, uklonił się i zbiegł po schodach. Zaraz też wrócił, niosąc olbrzymią, ozdobną tubę od gramofonu. Tuba była podłączona wężykiem do lejka, który to przyłożył sobie do ust.

— Jakim prawem przerywacie nam uroczystą konsumpcję bażanta, ciskając w nas wybuchowymi pociskami? — krzyknął, a tuba wzmocniła jego dźwięk do potęgi megafonu. — Proszę natychmiast opuścić krater wulkanu, inaczej komuś może stać się krzywda! — Odpowiedziała mu trzecia rakietka, kolidująca z tarczą.

— Wojsko Stanów Zjednoczonych, tajny oddział do walki z kosmitami. — Nocny wyciągnął z kieszeni okrągłą komórkę i podawał informacje. — Pewnym jest, że są opłacani z zewnątrz przez nieokreślone podmioty.

— I jest też uniwersalność. — Nadar kontynuował. — To także coś w stylu sacroterii, lecz o ile ta jest jasno określona, to uniwersalność jest niczym rak. Nieokreślona, niebezpieczna i błędna. Rozlała się po całym kosmosie na skutek nieszczęśliwego wypadku. Oryginalnie używana, jako generator do alternatywnych światów, które tworzy się i bada w Niebie w celu przewidywania przyszłości i podejmowania najlepszych decyzji. Wielki słój niekończącej ilości nieskończonych możliwości rozbił się, rozlewając wszystko wszędzie. Na szczęście prawie wszystkie z nieskończącej ilości wszechświatów nie były kompatybilne z naszym, więc ich materia po prostu się rozplynęła.

Dlaczego ludzie zapominają... to dobre pytanie. Otóż Kula pokryta jest amnezją. Każdy, kto na nią spojrzy, nawet pośrednio — zapomina. Pamiętają tylko ci, którzy wierzą. Wierzą w Profesora Kulę, wierzą w bankiety w niebiosach, wierzą w złoczone wnętrza. Na pewno nie będzie to dla pana zaskoczeniem, że większość uważa Kulę zwykle za balon meteorologiczny, fatamorganę, dowcip, sztuczkę magiczną, nowoczesny samolot wojska, itp. Pan uwierzył, dlatego pan tutaj jest.

Rozdział 7

Pałac Kultury na Wulkanie Mazowieckim

Pocztówka z niekontrolowanego użycia mocy przez Chronosa

Treść pocztówki przetłumaczona na Polski z ☹.

Chyba Warszawa, mam.gdzieś.datę

Ferro, idioto! Kazałeś mi ćwiczyć supermoce w każdym wolnym czasie!

I będąc na wycieczce w Warszawie, przez przypadek, przez ciebie, cofnąłem całe miasto o 1000 lat wstecz do średniowiecza! Zaczęli mi tu strzelać z trebuszy do samolotów. Dodatkowo jakoś, Pałac Kultury wcale nie cofnął się razem z miastem. Przypominam, Warszawa wtedy nawet nie istniała!

Chciałem to naprawić, poleciałem w przód, tylko coś się pomieszało i powstały dorożki na rakietowe konie.

No więc znowu wymusiłem do tyłu... i zmieniło się w dżunglę z dinozaurami-cyborgami (a w Jurze Mazowsze było dnem morza). Pośrodku nadal stał Pałac.

Spanikowałem i przyspieszyłem do jakiejś pre-post-apokaliptycznej wojny nazi-zombiaków. Przerażony dałem całą wstecz...

Pozdrowienia ze szczytu Wulkanu Mazowieckiego.

Chronos

PS. Pałac Kultury nadal tu stoi.

PPS. Ten wulkan chyba niedługo wybuchnie mrówkami — nie pytaj.

Rozdział 8

Wypchaj się tym barem mlecznym

Pocztówka kogoś, kto narzeka na obsługę w pewnej nietypowej restauracji.

Paraboloxie, wypchaj się tym swoim barem mlecznym, co mi poleciłeś!

Poszedłem do tej wychwalanej przez Ciebie knajpy i zamówiłem specjalność zakładu. Dali mi jakieś osiem żalosznych kulek w bardzo małym zestawie. Pomyślałem, co mi tam, i spróbowałem. No, przyznam, cztery największe były całkiem niezłe. Podobał mi się bogaty smak takiej pierścieniowatej, sporo dodatków. Jednak pozostałe — koszmar!

Pierwsza tak strasznie spalona, że pogryźć się nie dało. Drugą podali tak gorącą, że sparzyłem się w język. Czwarta za to strasznie sucha, musiałem maczać ją w szklance. Jednak trzecia. Oj... Trzecia była ROBACZYWA! Zrobiłem tam mały raban, ale łaskawie zwrócili mi pieniądze. Proponowali darmową mgławicę, oczywiście odmówiłem, pewnie byłaby pełna czarnych dziur.

Jak ostatnio poleciłeś mi lokal, to supernowa wybuchła mi na koszulę. A teraz to! Więcej nie słucham Twoich rad.

Xerinorit

PS. Wracam stołować się w Andromedzie.